

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

34 $\frac{2}{1}$ - 340.

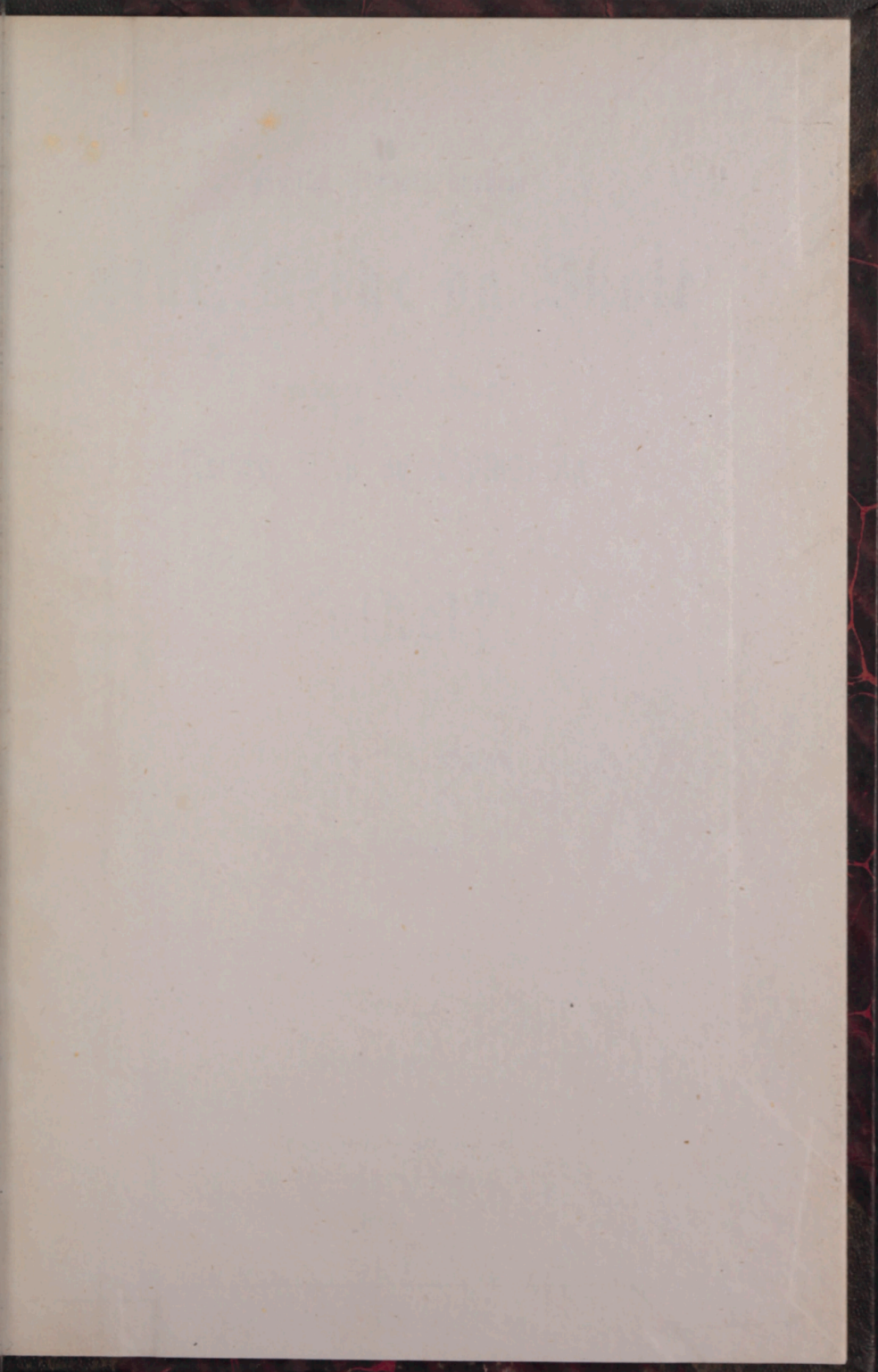
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 34 II 8°

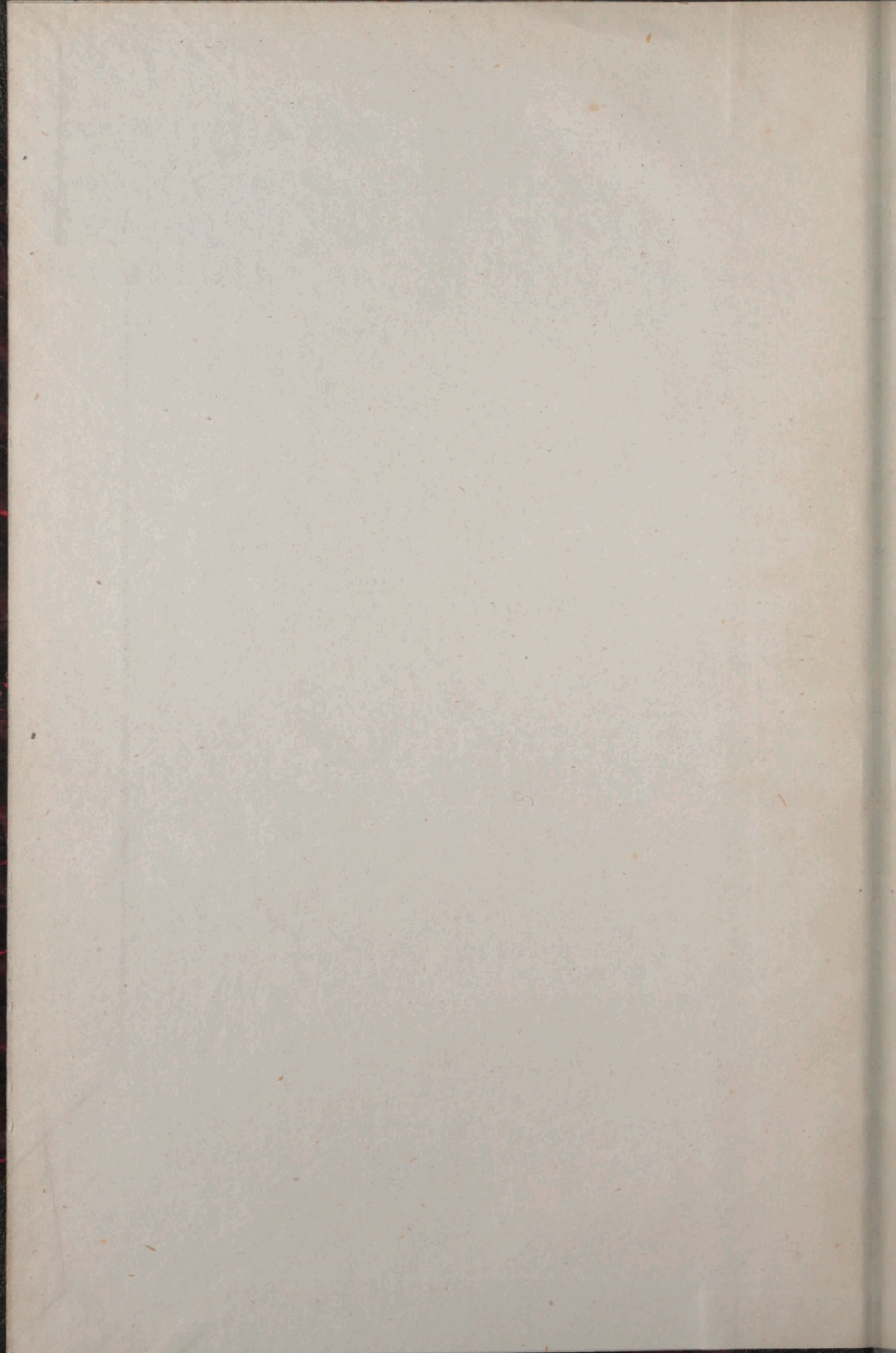

1 1 34 2 8 02988 3

+ REX

Hvilket Forhold imellem

Stat, Kirke og Skole

fremmer bedst sand

Frihed, Tro og Oplysning

i

Folket?

~~~~~
Bidrag til Svar

af

Fredrik Bajer.

Kjøbenhavn.

L. h. Michaelsen & Tillge.

(G. G. Iversens Boghandel.)

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1868.

Det fræmhæves, at min egen skrivemåde ej er fulgt i dette skrift. At bruge denne vilde gjort for megen ulejlighed i »Dansk Kirketidende« (talmærke 38-42), hvorefter denne bog er et aftryk (dog med mindre rettelser).

Forf.

Indhold.

Indledning. — Spørgsmaalet er „brændende“. Mange tusinde Ordninger er mulige; kun en naturlig. Intet nyt skal udtænkes, men noget gammelt udgrænkes. De enkle Formaal maa klare. Statens, Kirkens og Skolens Formaal. De tre Formaal er ej indbyrdes stridige; ti de enes i Guds Vilje. Kræfternes Gning og Arbejds Deling. Afgrensning (ikke Skilsmisse) imellem Stat, Kirke og Skole. Gjensidig Understøttelse følger i naturlig Ordning af sig selv. Grunden til vrang eller ensidige Synsmaader . . . . . 5.

I. **Stat.** — Staten lignet ved et Legem, hvis Sjæl er Kirken, og hvis Aand Skolen. Kun Staten bærer Sværdet. Formens Bigtighed med Hensyn til Indholdet. Statens Dpgave ligeoverfor Kirkens og Skolens Former; ligesaa overfor andre. Staten hindrer tidt de guddomlige Samsunds naturløve i at virke. Bastiats Mening om Statens Dpgave. Frihed i videste Mening omfatter ogsaa Sikkerhed og Gjenomsret. Hvilken Stat der har den frieste Forfatning. Udvandring er tilbørlig Statens Skam . . . . . 11.

II. **Kirke** — Striden om, hvorvidt Kirken er en „borgerlig Indretning“, og om den „bekjendelsesløse Rigsdag“. Staten maa styre Kirkens rent ydre, Kirken selv sine indre Sager. Staten, som Stat, bør ej engang have sin særlige Tro. Alle bør uden Hensyn til Tro stilles lige for Statens Love. Staten skal værne om almindelig Trosfrihed. Troen er bedst tjent med at undvære Statens legemlige Hjælp. Ordet kan ikke virkelig sejre uden ved sin egen Magt; enhver sand Kristen idetmindste maa være Frirkemand. Historisk Oversyn: Kirkestat, Statskirke, Folkkirke; men den danske saakaldte „Folkkirke“ er kun Heretalskirke; „fri Kirke i fri Stat“; Kirkefrihedsmændene vil fremme Troen, idet de ombanner Kirkens Former, hvorfor Tro tidt for Statskirkemændene ser ud som Vantro (Md. Franck). Ved Afgrensning imellem Stat og Kirke, ydre og indre Sager, maa Formaalene være Ledestjerner. Kirkens ydre Sager: Skytsret, Tilstedelsesret, Tilsynsret, Forbuds- eller Dphøvelsesret (hos Staten). Kirkens indre Sager: Trosvædtægtsret, Tjenesteforordningsret, Gudsstyrelsesret, Præstevalgret, Udvandningsret, Kirketugtret (hos Kirken). Blandede Sager t. G. Ugtestabet . . . . . 16.

III. Skole. — Oversyn: Skolen staar i Folket jævnsides Staten og Kirken. Nødvendighed af en fast højeste Grundsætning ogsaa ved Skoleordning. Historisk Oversyn: Kirkeskole, Statskole, Folkeskole (d. e. Friskole). Fremtiden vokser frem af Skolen. Skolens ydre Sager: Skyltoret, Tilstøttelsesret, Tilfynsret, Forbuds- eller Dphævelsesret (hos Staten). Skolens indre Sager: Undervisningsret, Skoleordningsret, Godsstyrelsesret, Lærervalgret, Vædringsret, Skoletugtret (hos Skolen). Blandede Sager, t. G. Krigsuddannelse. Forholdet imellem Kirke og Skole, og nærmest om „Religion“ som Læreemne. — Om Statens Tilfyn med „Læbmaal af Kundskab“ og om Skoletvang . . . . . 27.

IV. Folket. — Stat, Kirke og Skole er til for Folkets Skyld, men Folket igjen for Guds som et Redskab til at fremme hans Vilje. Folkets Grænser. Stat og Folk er ej det samme. Sproget er Ytringen af det fælles Tankeliv: „Sprogets Grænser, Folkets Grænser“. Sproget som et Redskab i Guds styrende Haand. De, som har samme Sprog, skal virke sammen. Hvorledes Folket kan blive Folk i Sandhed, komme til at opfylde sit Kalb. Vejen til Folkets Formaal. Den eneste naturlige tilbageholdende Magt er Gjenomsikretten. Enhver i Folket, hele Folket, skal efter Evne deltage i Bygningen af Stat, Kirke og Skole; ti derved bygger Folket sig selv . . . . . 43.

Indledning.

„I det mindste som i det største hersker de samme guddommelige Love og Livets Formaal er at efterspore, at kjende, i sin Sjæl at levendegjøre, hvad der er Guds Vilje, og saa at opfylde den.“

(N. M. Peter sen 1854.)

Omordningen af Forholdet imellem Stat, Kirke og Skole har alt længe været et af de mest „brændende Spørgsmaal“ ej alene i Danmark, ej alene i Norden, men trindtom i hele Verden.

En Ordning lader sig udføre paa Tusinder og atter Tusinder af Maader. Ethvert af mange tusind Mennesker vil helst have Forholdet ordnet paa sin Maade; men ikke to af disse er aldeles ens. Ja, endog det samme Menneske har i Løbet af et vist Tidrum som oftest mange Forslag, af hvilke heller ikke to er aldeles ens.

Det er sørgeligt at tænke sig, at alle disse mange tusind Gange tusind Ordninger uden Undtagelse er mer eller mindre ufuldkomne, menneskelige og unaturlige. Dog gives der en, som er den eneste fuldkomne, guddomlige, naturlige.

Forholdets egen Natur (det ligger i ovennævnte Ord) skal lede os paa Spor efter denne eneste naturlige Ordning, som vi skal søge at komme saa nær som muligt, (thi vi naar jo aldrig det fuldkomne i denne ufuldkomne Verden, og dog skal vi følge det guddomlige Bud: „Vær fuldkomne, ligesom Jer Fader i Himlen er fuldkommen!“). Vi skal ingenlunde ud af vor egen selvkløge Hjerne spinde en ny kunstig Ordning for at stille den op ved Siden ad de utallige andre ubrugelige. Nej, — lad det dog staa klart for alle og enhver, som vil røre ved denne vigtige Sag, at det ikke gjælder om at udtænke noget nyt, men derimod om at udgranske noget gammelt, — noget, der lige siden Verdens Skabelse har levet og virket, — noget, der i Aandens

evige Verden er nedlagt samtidig med de uomstiftelige Naturlove og af den samme Skaberhaand, — noget, som vi ikke evner at ændre i mindste Maade, selv om vi enede den russiske Selvherfers jordiske Magt med en Bismarcks snedige Kløgt! Det, vi skal udgranke er alt til, om end aldrig noget Menneske har skuet det tilfulde, og om end ingeninde nogen kommer saa vidt. Det, vi skal udgranke, er lige saa gammelt som selve den menneskelige Tanke om Frihed, Tro og Dplysning — ja, det er jo netop vor Granke-formaal at opdage (ikke: opfinde) det eneste naturlige Forhold, som raader imellem Midlerne til sand Friheds, Tros og Dplysnings Fremme.

Inden vi kan indse et Forhold imellem tre Kræfter, som virker hver til sit Formaal, maa vi dog først søge at stille os selve disse Formaal klarere for Os. Et eneste Ord, som ovenfor, er nemlig ikke nok til at skildre disse; selv i tykke Bøger vilde vi ej kunne udtomme alt, hvad der ligger i dem; end mindre er det muligt i en lille Sætning, — og dog er det nødvendigt, at Læseren her nøjes dermed. Det kan ogsaa gjøre Fyldest paa dette Sted, naar man kun ikke forudindtaget tyr til Haarkløverkonster, men tager god Vilje og menneskeljærlig Overbærenhed til Hjælp.

Det er muligt, at Statens Formaal kan udtrykkes klarere og fyldigere, men til det Brug, som her skal gjøres deraf, maa det være nok at pege paa, at **Staten skal sikre alle gode Kræfters friest mulige Brug**. Her er altsaa lagt Vægt baade paa Frihed og Sikkerhed, der i visse Henseender nærmer sig hinanden, ja næsten falder sammen; Gjendomsret i videre Mening er undertiden et Udtryk for det samme. Det følger af sig selv, at „Kræfter“ ogsaa maa tages i videre Mening: baade aandelige og legemlige, baade de, som det enkelte Menneske, og de, som et Samfund raader over o. s. v.

Kirkens Formaal gjælder det samme om, som er sagt ovenfor. Det væsentligste er dog, at **Kirken skal vække og vedligeholde Troen paa et evigt Liv**. Det samme siges jo paa en Maade alene af det fremmede Ord „Religion“, der egentlig udtrykker „Gjentykning“, nemlig den i Støvet bundne Aands Samling med sit evige Ophav i et nyt Liv efter Døden.

Naar vi endelig vil spørge om Skolens Formaal, da

maa det først fremhæves, at ved „Skole“ maa tænkes ej alene paa Børneskolen, men tillige paa al anden Birkfømhed, som har Menneſke-Dplyſning og Opdragelse til Formaal (derimod naturligtvis ikke paa „Planteskoler“ o. lign.). Man kan da ſige, at **Skolen ſkal udvikle og uddanne alle menneſkelige Evner til det bedſt mulige Brug i det virkelige Liv.** Ved „Evner“ maa man heller ikke tænke alene paa de aandelige Evner (ſkjønt Dplyſningen har Hensyn kun til diſe), men ogſaa paa alle legemlige Kræfter (eſterſom man jo maa have Legemet i ſin Magt, for at dette ſkal kunne være Aandens Redſkab).

Derſom det nu lod ſig godtgjøre, at diſe Formaal gjensidig udelukkede hverandre, med andre Ord: at man ej kunde nærme ſig et af dem uden at ſjerne ſig fra et andet eller begge de to andre, — ja, da maatte vi ſtandſe her og opgive Haabet om at ene Frihed, Tro og Dplyſning med hverandre. Vi maatte da kjæmpe enten for Trældom for at fremme Tro eller Dplyſning, eller for Bantro for at fremme Frihed eller Dplyſning, eller for Bankundighed for at fremme Frihed eller Tro, — eller ogſaa ſøge at tilintetgjøre Frihed og Dplyſning for Troens Skyld, eller Frihed og Tro for Dplyſningens Skyld o. ſ. v. . . . . hvilket træſtesløſt Billed! Hel- digtvis lader noget lignende ſig aldeles ikke godtgjøre, om end mange, ja, vel egentlig alle, mer eller mindre, handler, ſom om diſe tre Formaal var indbyrdes ſtridige.

Statens, Kirkens og Skolens Formaal har tværtimod et fælles Hovedformaal: **Guds Vilje.** Naar jeg har udtrykt dette ſaaledes, maa jeg ſkynde mig at tilføje, at, ligesom diſe Linier er ſkrevne for at læſes af alle uden Hensyn til enhverſ færliche Tro, ſaaledes har enhver iſær ogſaa Lov til ved „Gud“ at tænke ſig det højeſte Bæſen, ſom eſter enhverſ egen Mening holder hele Verden ſammen, — og, ſkulde det hande, at nogen af mine Læſere var aldeles gudløs og kunde tro det blinde Tilfælde, Skjæbnen, iſtand til at ſkyre Stjernernes vidunderlig afmaalte Beje igjennem Luſindaar og at vedligeholde den dejlige Samklang, ſom findes i Naturens Liv ſaa- velfſom i det menneſkelige Samsundsliv; ja, da ſkal det endog være ham tilladt at ſætte „Skjæbnens Vilje“ iſtedenfor, hvor ſelvmod- ſigende diſe Ord end tager ſig ud.

Det er da Guds Vilje, at alle vore Evner udvikles og ud-

dannes til det bedst mulige Brug i det virkelige Liv (Skolens Formaal); det er hans Vilje, at Troen paa et evigt Liv vækkes og vedligeholdes i vor Sjæl (Kirkens Formaal); og det er endelig ogsaa hans Vilje, at alle vore gode Kræfter — alt det gode, som Kirken og Skolen har vakt og udviklet, uddannet og vedligeholdt — sikres i sit friest mulige Brug (Statens Formaal), og dette hvad enten vi virker alene eller som Samfund, og dette hvad enten vi have sluttet os sammen for at fremme selve Friheden eller Troen eller Oplysningen eller et hvilket som helst andet godt Djemed.

Det maa da være klart og tydeligt for enhver, som ikke med Vilje lukker Øjnene, at baade Statens, Kirkens og Skolens Kræfter maa enes i Guds Vilje. Kræfternes Æning er imidlertid kun det første Vilkaar for et Arbejdes bedst mulige Udførelse. „Ske Din Vilje her paa Jorden, som den sker i Himlen“, er en af de Bønner, som mange opsender til Gud baade Morgen og Aften; men i Dagens Hede midt imellem Morgen og Aften glemmer de ofte, at baade Staten og Kirken (den synlige ialfald) og Skolen og enhver særlige Virkekreds, stor eller lille, er en Del af Jorden, hvor Guds Vilje skulde ske ligesom paa hele Jorden, og ligesom i Himlen. Det hele udgjøres jo dog af alle Delene tilsammen. Det andet og ligesaa nødvendige Vilkaar for, at et Værk kan fremmes paa den bedst mulige Maade — i dette Tilfælde: Guds Vilje — det er Arbejdets Deling.

Derfor har Staten faaet sit Formaal, Kirken sit og Skolen sit. Staten kan ikke uden at gjøre Skade paatage sig en Del af Kirkens eller Skolens Opgave, Kirken ikke en Del af Statens eller Skolens osv. Kun ved at virke med fuld Kraft lige løs paa sit eget Formaal, kun ved at holde sig i Sporet paa sin egen nøje afstukne Vej, men ogsaa kun ved at kunne røre sig frit indenfor sine egne faste Grændser, — vil det være muligt for Stat, Kirke og Skole, hver især, at løse sin Opgave. Det gjælder Afgrænsning, ikke Skilsmisse; thi Maalet, Hovedmaalet, er fælles. Stat, Kirke og Skole maa ikke gribe ind i hverandres særlige Gjerning, men uden om baade maa og skal de gribe. Det skal være ligesom tre Maskiner, der gjør hver sin Del af Arbejdet i en Fabrik; men ødelægger hverandre, hvis de stilles saa nær sammen, at den ene Maskines Tandhjul griber ind i den andens. Eller det er maaske

fnarere, som om man vilde bruge den samme Maskine til at valse Kobberplader, Klæde og Papir: alle tre Dele kommer til at lide derved.

Skjønt Stat, Kirke og Skole — for at tjene hver sit Formaal paa den bedst mulige Maade — maa virke hver for sig, skal de dog understøtte hverandre, og det vil de ogsaa gjøre af sig selv, uden at et eneste Menneske har nødig at „ordne det Forhold“; thi det er selvklaart, at, naar kun Stat, Kirke og Skole, hver især, stilles i det rette Forhold til sit fælles Formaal, Guds Vilje, saa vil de med det samme komme til at staa i det rette Forhold til hinanden indbyrdes; og enhver, som bagefter vil rette derpaa uden at tage Hensyn til Guds Vilje, vil kun gjøre Uorden, idet han jo indbringer noget ufuldkommet, noget menneffeligt, noget unaturligt i den eneste fuldkomne, guddomlige, naturlige Ordning. Denne er nemlig den bedst mulige for Statens, Kirkens og Skolens Samarbejde; og hvorledes dette i en sliq tænkt Fuldkommenhedstilstand¹⁾ vilde foregaa, er ikke vanskeligt at se. Staten vilde værne om Kirkens og Skolens Sikkerhed og Frihed, saa at alle deres gode Kræfter kom til at røre sig friest muligt, medens enhver ond Kraft, ethvert Indgreb i andres eller andre Samfunds Frihed og Ejendom, øjeblikkelig vilde møde Modstand, ligesom ogsaa enhver Grænseoverstridelse straks vilde blive standset. Kirken vilde, naar den rettede hele sin Kraft udelukkende paa sit eget Formaal, kunne virke langt stærkere paa dem, som staaar i Statens og Skolens Tjeneste, den vilde kunne vække og vedligeholde et langt fyldigere Trosliv i hele Samfundet end nu, da den har mange mindre uvedkommende Formaal tillige. Skolen endelig vilde være istand til at uddanne meget dygtigere Arbejdere til baade Statens og Kirkens Tjeneste, ja den vilde mægtig fremme selve Statens og Kirkens fremtidige Udvikling, naar den i sin Søgen efter Sandhed ikke havde andet Hensyn at tage end Overensstemmelsen med Guds Vilje, medens Skolen nu som oftest først maa spørge Kirken om, hvilke Veje den maa gaa, og Kirken igjen tit maa spørge videre hos Staten.

Forholdet maa imidlertid opfattes i sit Sammenhæng. Manges

¹⁾ Det vil sige: kun med Hensyn til Ordningen; thi ellers maa man ved „Fuldkommenhedstilstand“ tænke sig „det Ondes Fravær“, hvilket jo ikke forudsættes her.

skjæve Syn paa Sagen grunder sig nemlig paa, at de udriver et af Ledene og stiller dette op som Hovedled, hvorunder alt andet skal underordne sig. Med Skolen har dette vel næppe været Tilfældet; derimod, som almentkjendt, med Kirken; dog er det i vor Tid vel oftest Staten, der opstilles som Forholdets Hovedled, hvilket jo dog — som ovenfor paavist — kun Guds Vilje, det eneste fælles, skal være.

Fra sligt et skjævt eller ensidigt Blik skriver sig Spørgsmaal som følgende: „Hvor vil De sikre os imod kirkelig Branglære, naar Staten ikke maa vaage over Troens Renhed?“ eller: „Hvor stor tror De ikke, at Bankundigheden vilde blive, naar Staten ikke længer sørgede for Oplysningen?“ Det er jo, som om der ikke var andet til end Staten, ingen anden Magt og Myndighed end Statens, ingen anden virksom Kraft end den legemlige, Statens Ivangsmidler. Det er jo, ligesom om Ordet i Kirken og Tanken i Skolen var aldeles kraftesløse, naar ikke det raa Tugtens Nis altid stod lige bagved. Bisføelig ønsker jeg ikke kirkelig Branglære, ligesaa lidt som Spørgeren, maasse mindre; men det er Kirkens egen Sag at sikre os derimod, medens Staten kun skal sikre Kirkens ydre Former; eller har Spørgeren — hvis han tilfældigvis skulde være Kristen — da glemt, at vor Kirkes Stifter selv sagde, at „hans Rige ikke var af denne Verden“, og at det var kun ved „Ordets Magt“, det skulde udbredes, altsaa ikke ved ydre Ivang? — Bisføelig ønsker jeg ikke at fremme Bankundighed og aandeligt Mørke, tværtimod; men kun ved Skolens egne, ikke ved Statens Midler; — jeg kræver kun, at Staten skal sikre Skolens ydre Former, saa at Tankelivet kan røre sig saa frit som muligt i det indre.

I.

Stat.

„Giv Kejseren det, som er Kejsers, og Gud det, som er Guds!“

(Mat. 22, 21.)

Paa en vis Maade kan Staten siges at være det Legem, hvori baade Kirken, Sjælen, og Skolen, Aanden, har sin jordiske Bolig. I Livet efter Døden kan vi aldeles ikke tænke os Søndring i Stater med særlige Styrelser. I dette Liv derimod maa selv det evige, det sjælelige eller det aandelige, ytre sig og virke gennem noget legemligt. Tilsyneladende er det vel Legemet, som handler, men egentlig er det dog Aanden, der bruger det som sit Redskab. Og uden Sjæl er Legemet jo igrunden kun en Form uden Indhold.

Vignelsen passer ogsaa i den Henseende, at Staten alene raader over legemlig Magt: Kirken kan lige saa lidt som Sjælen føre Sværdet, Skolen lige saa lidt som Aanden. Kirkens og Skolens Sværd er derimod Ord og Tanke. At bruge Statens legemlige Magt i Kirkens og Skolens indre Sager er derfor lige saa galt som, naar man ved ydre Vold vil kue den evige Sjæl eller trælbinde den fribaarne Tanke. Det er vel sandt, at det lykkes — tilsyneladende; men i den Stat, hvor man bærer sig saaledes ad mod sin egen Kirke og Skole, handler man ligesom en Mand, der lader sig lede af sine dyriske Lyster, der sælger sin evige Sjæls Salighed for timeligt Bellebvet og lader Legemet faa Herredømmet over det aandelige, istedenfor at det burde være omvendt.

Nej, Staten, ligesom Legemet, er noget ydre. Men ligesom Legemets Sundhed er af stor Bigtighed for Sjælens, saaledes er Statens rette Ordning det ogsaa for Kirkens, og derigennem bliver den et Vilkaar for Statsborgernes Trosliv, ja, tildels for deres evige Salighed. Men, vel at mærke: det er Former, det ydre, som det her er Statens Opgave at vedligeholde.

Statens Opgave ligeoverfor Kirken og Skolen bliver saaledes at sørge for Styrken, Sikkerheden, af disse Former, indensfor hvilke Sjæle- og Aandelivet maa røre sig friest muligt, aldeles uafhængig af Staten og alle andre ydre legemlige Magter; og tillige at sørge for Friheden indbyrdes imellem de ydre Former, hvori det sjælelige og aandelige fremtræder i Jordelivet. Kun, hvor disse

— om jeg maa kalde det — Kirke- eller Skolelegemer gjør Indgreb i hverandres eller andres Sikkerhed og Frihed, er det Staten tilladt at bruge legemlig Magt, Tvang, men — vel at mærke — uden at gribe ind i Formernes Indre, hvorved Staten da selv gjorde sig skyldig i samme Mistag, som den vilde rette.

Saaledes har Staten igrunder ikke andet at gjøre eller lade ligeoverfor Kirke og Skole end ligeoverfor enhver enkel Statsborger eller ligeoverfor ethvert Samfund af Statsborgere, der har sluttet sig sammen for ved Kræfternes Ening og Arbejdets Deling at samvirke til et fælles Formaal.

Denne enkle, klare, skjønne, sande Lære: sørg kun for, at Naturen kan komme til at virke! — den har hidtil været overhørt eller mistydet af de fleste baade Styrere og styrede: baade hine og disse har hidtil troet for meget paa Statens Almagt, for lidet paa Guds, — og det ikke mindst i indre Kirke- og Skolesager. Derfra den megen aandelige Trældom og Bankundighed, som er indført ved Tvang, og som man nu tror ogsaa at kunne høre ved Tvang. „At tvinge Menneskerne til Frihed, Tro og Dplysning“ — hvilken Modsigelse! Nej, Fremtiden vil tit sige til Staten ligesom Diogenes til Aleksander: „Gaa tilside, at Solen kan skinne paa mig!“ Dersom Staten mange Gange vilde styre lidt mindre, vilde Guds Styrelse ses mere, skinne mer igjennem ligesom Solen; men det er tit, ligesom Staten troede, at Gud var falden isøvn.

Hvad skal Staten da gjøre? Skal „det Sværd, som den ikke bærer forgjæves“¹⁾ da ruste i Skeden? Hvortil skal den da bruge sin Magtfulde?

Svaret paa disse Spørgsmaal ligger alt i det foregaaende; men da en udmærket Forfatter og Statsmand har lagt Staten Svaret i Munden paa en saa snilrig Maade, at vi vist alle kan lære noget deraf (og saa for andre Tilfælde end, hvad der rører Kirke- og Skoleforhold), saa skal herunder meddeles dette Mønsterstatens Svar saalydende²⁾:

¹⁾ Jf. Rom. 13, 4.

²⁾ Forfatteren er den navnkundige franske Statsøkonom Fred. Bastiat (f. 1803 + 1850), som skriver, at den Magt, der fremgik af den franske Februar-Revolution 1848, burde have tiltalt Statsborgerne saaledes.

„J har overdraget mig den aabenlige Magt. Jeg skal bruge den kun i de Tilfælde, hvori dens Mellemkomst er tilladt; og det er den kun i et eneste, nemlig til Haandhævelse af Retfærd. Jeg skal tvinge enhver til at blive indenfor Grænsen af sine Rettigheder. Enhver af Jer kan derfor arbejde i Frihed om Dagen og sove i Fred om Natten. Jeg paatager mig at sørge for Menneskers og deres Ejendoms Sikkerhed: det er mit Hverv, det skal jeg opfylde — men jeg paatager mig heller ikke noget andet. Lad dog ikke længer nogen Misforstaaelse raade imellem os! For Fremtiden skal I ikke yde mig andet end den ringe Skat, der er uundgaaelig nødvendig til Ordens Haandhævelse og Retfærd's Udøvelse. Men det maa I da ogsaa vide, at for Fremtiden skal enhver selv være ansvarlig for sin egen Tilværelse og Udvikling. Vend ikke længer Jere Dine altid imod mig! Bed mig ikke om at give Jer Rigdom, Arbejde, Pengelaan med Henstand, Oplysning, Tro og Sædelighed! Glem ikke, at den Drivesjeder, i Kraft af hvilken I udvikler Jer, den findes i Jer selv; at jeg derimod, for mit vedkommende, altid handler ved Magtens Mellemkomst; at jeg intet har, ikke det ringeste, uden hvad jeg har faaet af Jer; og at jeg sølgelig ikke kan bortgive den mindste Forret til nogle af Jer uden paa de andres Kostning, til de andres Skade. Dyrk da Jere Marker, frembring nyttige Varer, omslyt og ombyt disse, giv hverandre Laan og Henstand med Penge, gjør og modtag gjensidig Tjenester aldeles frit, lad Jere Sønner opdrage, søg dem en Virkekreds, dyrk Kunstene, øv Jer Forstand, rens Jere Følelser, nærm Jer gjensidig til hverandre, dan vinstfælige og godgjørende Samsund, sammenslut Jere Kræfter for at fremme saavel de enkeltes Belfærd som Almenvellet, følg Jere Tilbøjeligheder og opfyld Jert Kald ifølge Jere Evner, Jert Blik paa Livet og Jert eget Fremsyn. Men vent af mig kun disse to

---

Denne glimrende Tale er her oversat efter Forf.'s samlede Skrifter's 6te Del (5te Dpl. Paris 1864), som indeholder hans snitrigste Værk: „*Harmonies économiques*“ (S. 125—126). Særlig blev dette Værk udgivet alt 1849, medens Forf. endnu levede. Bogen er desværre ikke oversat paa Dansk; derimod to af hans mindre Skrifter, som paa Dansk kaldes: „*Falste Sætninger i Statsøkonomien*“ og „*Hvad man ser og hvad man ikke ser*.“ Vejligheben nytttes til at nævne dem, da de synes altfor lidet kjendte af nordiske Statsmænd.

Ting: Frihed og Sikkerhed, — og lær dog at indse, at I kan ikke, uden at miste dem begge, bede mig om en tredje.“ —

„Frihed og Sikkerhed“, hed det, var Statens eneste Opgaver. Naar jeg imidlertid ovenfor har sammentrængt Statens Formaal i Ordet Frihed alene, da tarver dette en nærmere Tydning. Sand statsborgerlig Frihed i videste Mening omfatter nemlig baade Sikkerhed og Ejendomsret. Ved Ejendom maa nemlig ikke tænkes alene paa Jord, Hus, Bohave og andre haandgribelige Ting, ej alene paa de Færdigheder, Kundskaber og aandelige Gaver, som et Menneske virkelig kan siges at eje, men i videste Mening ogsaa paa Ret til at bruge alle sine egne baade Gmner, Evner og Kræfter, — ja til at bytte dem imod andres; med andre Ord: Frihed til at raade over alt sit eget. Og Indgreb i denne Frihed er Usikkerhed; den skal Staten hindre, i og med det samme værder den Friheden, der altsaa kan siges at omfatte Sikkerheden. At Staten vaager over Sikkerheden, falder altsaa sammen med, at den værner om Friheden (vel at mærke: den sande Frihed, Friheden indenfor egne Grænser, ikke den saakaldte „Frihed“ til at overskride disse og gjøre Skaar i andres lovlige Frihed; ti sliq mistydet, ulovlig, saakaldet „Frihed“ er det jo netop Statens Hverv at tvinge tilbage indenfor dens egne Grænser).

Nu er det klart, at, jo bedre en Stat kan løse sin Opgave, des lykkeligere vil — alt andet lige — dens Borgere føle sig, des fastere vil de knytte sig til den med Kjarlighed og Birkelyst. Men Statens Opgave kan vi jo, som ovenfor paavist, sammentrænge i det lille Ord: Frihed. Ligeledes tør vi vel nu, i Kraft af det foregaaende, udtale den Slutning, at den Stat har den frieste Forfatning, i hvilken enhver — det samme gjælder Samfund — har Lov til at gjøre alt det gode, som han vil; i hvilken ikke et eneste i Sandhed gavnligt Stræv spildes eller svækkes ved at møde Modstand; i hvilken — kort sagt — alle gode Kræfter er sikrede i sit friest mulige Brug¹⁾. — Naar vi derfor i de seneste Tider ofte ser Skarer af Mennesker udvandre fra den gamle Verdens

¹⁾ Den samme Slutning har jeg tidligere naaet ad anden Vej, nemlig i en lille Afhandling om „Frihed“, som findes i Nordist Skoletidende 1866 XVIII Bind, Talmærke 13 — XIX B. Imf. 1, hvortil henvises.

Stater til Fristaterne i den ny Verden, saa fristes vi til at spørge, om ikke, blandt mange Grunde hertil, ogsaa den kan have gjort sig gjældende, at den gamle Verdens Stater ikke længer løser sin Opgave paa tidssvarende Maade. Vel ved vi, at Friheden mistydes og misbruges ogsaa i de af sig selv saakaldte „Fristater“; vel ved vi, at Misbrugene hist tit kan endog overgaa dem herhjemme; — men ved nøjere Eftergranskning vil man uden Tvivl finde en væsenlig Ulighed i Naturen af disse Misbrug. Skulde det ikke kunne paa-
vises, at, medens Staten her styrer for meget, saa styrer den der for lidt, — at, medens den her tit blander sig i mange dens Formaal aldeles uvedkommende Ting, saasom Kirkens og Skolens indre Sager, saa værner den hist ikke tilstrækkelig om de unge og endnu svage Samfundsformer, som jo netop fortrinsvis trænger til at sikres af Statens Magt imod ydre Vold? Men et staar imidlertid klart for alle, som vil se ogsaa herovrefra, og det er, at Staten hist ikke blander sig i det sjælelige og det aandelige, i Kirkens og Skolens egne indre Sager, saaledes som her; at enhver kan tro og tale, tænke og lære langt friere end her. Skulde denne sandere Trosfrihed og Undervisningsfrihed ikke være tillokkende for de mange, som herhjemme tit maa føle Slaget af Statens tilrettevisende Haand inden Kirkens og Skolens egne Gnemærker, — de mange, som brænder af Iver efter at tyde Ordet ifølge sin egen inderlige Overtydning, efter at lade Tanken skinne udover de unges Kreds ud fra sit eget klare, lyse, varme Indre; men som først maa gøre Staten til Dommer over Ordets Renhed og Tankens Sandhed? — Ja, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke djarves at løse, — det maa henstilles til nærmere Overvejelse for de Stater, som ikke kan taale et aarlig voksende Folketab, og som begynder at føle Skamrødmen derover, selv om de endnu ikke har indset, at deres egen Brode bærer endel af Skylden derfor.

II.

Kirke.

„Mit Rige er ikke af denne Verben.“
(Joh. 18, 36.)

Der er talt og skrevet saa meget om, hvorvidt Kirken kan kaldes en „borgerlig Indretning“, at det kunde tykkes altfor dumdrigt af en Lægmand at blande sig i denne Strid. Mer end høist nødvendigt skal det heller ikke ske paa dette Sted. Det har ventelig ogsaa gaaet mange saaledes, som det ofte gaar, at, naar de har hørt nogen med Dygtighed og Barme fremsætte en Mening, saa synes de, at han havde Ret; men, naar de senere har hørt Sagen lige saa dygtig og varmt udvilde af en anden, saa synes de, at denne havde Ret. Begge kan de nu imidlertid ikke godt have Ret, — dette kan selv den tykkeste Lægmandshjerne skjønne, og heraf følger da med ubønhørlig Tankestrengthed, at enten maa de begge have Uret eller en af dem. Som Lægmand kunde jeg ellers have sluppet nemt ud af denne Knibe ved ligesom Holbergs Bremenfeld at sige: „I har Ret begge to, hver paa sin Maade .... hvorfor Djævelen forliger I da ikke Sagen?“ (Den politiske Kandestøber V. 2); men fra det Lægmandsstade, hvorpaa jeg fra første Færd har stillet mig i denne Afhandling, maa jeg — af Hensyn til min egen inderste Overthyning, den højeste Sandhed, et Menneske kan boje sig for — snarere sige: I har Uret begge to, eller, hvad der næsten kommer ud paa det samme, kun halvvejs Ret. (Denne Udtalelse hindrer jo ingen Lunde, at enhver andens Mening kan være ligesaa god som min.)

For nærmere at tyde min Mening maa jeg først pege tilbage paa den Vignelse, ifølge hvilken Kirke og Stat i visse Henseender kan siges at forholde sig som Sjæl og Legem. Deres Ening er Bilkaaret for Menneskets Tilværelse i dette Liv; deres Skilsmisse frembringer samtidig Sjælens Frigjørelse og Legemets Affjæling, to i grunden enstyldige Udtryk for Død, kun set fra hvert sin Side, det første fra et evigt og det andet fra et timeligt Stade. Men i dette Liv optræder begge disse Synsmaader med en vis Ret, som vi ej tør undlade at tage Hensyn til. Ligesaa lidt som Menneskesjælen kan udrette noget i dette Liv uden Legemet, ligesaa lidt kan Menneskelegemet udrette noget, naar Sjælen har forladt det. Med andre Ord: fra det indre, usynlige, evige Livs Stade er Kirken

ingen „borgerlig Indretning“, ligesaa lidt som den udødelige Sjæl; fra det ydre, synlige, timelige Livs Stade er Kirken derimod en „borgerlig Indretning“, — ligesaa vist som Sjælen, kun bunden i Legemets Former, kan komme til at ytre nogen Indflydelse paa dette Liv. Det følger da ogsaa af det tidligere udviklede, at Staten — ja, baade dens lovgivende, udøvende og dømmende Magt — maa have Ret til at raade over disse ydre Former; men heller ikke over mere: i det Indre maa Kirkens Selvstyrelse være saa fuldkommen som muligt. Naar den „bekjendelsesløse Rigsdag“ (som mange har saa ondt af) ikke faar noget med „Bekjendelsen“ at gjøre, — hvor er da den Fare, som skal ligge i dette Kirkens Forhold til Staten?

Ingen velordnet Stat kan selvfølgelig tilstøde Kirken Selvstyrelse af dens rent ydre Sager eller Selvbordning af de rent ydre Former, gennem hvilke den ligesom rører ved andre Samsundsformer. Men til Gjengjæld kan Kirken ogsaa med Føje kræve, at den „bekjendelsesløse“ Stat drager sin Haand bort fra Kirkens rent indre hellige Sager, hvor den maa have fuldkommen, Selvraadighed.

At Staten i denne Henseende er „bekjendelsesløs“ (hvilket den iøvrigt sjældent med rette kan siges at være), det kan endog kaldes en meget stor Fordel, nemlig, forsaavidt den derved kan være mer uvildig, mer retfærdig overfor de ulige Trossamfund. Ved Kirke menes jo nemlig i denne Afhandling ikke en vis Kirke, men under et alle mulige Trossamfund, som har ikkun det tilfælde, at de stræber at vække og vedligeholde Troen paa et evigt Liv (uden denne Tro kan vel hverken Gud eller Kirke tænkes). Udtrykket skal altsaa omfatte baade Flertalskirken, i Verden eller den enkelte Stat, og tillige alle Mindretalskirkerne, hvor vidt deres Tro end afviger indbyrdes eller fra Flertalskirkens, og hvad enten deres Samfund er store eller smaa.

Lad os endelig ikke tabe af Syne, at Kirkens Formaal — kortest muligt udtrykt — er Tro! — dog ikke en hvilken som helst Tro, men sand Tro (derom vil eller maa selv de mest uenige Brydninger af Kirken være enige). Men hvilken Tro er den sande? — Hvo tør for Alvor udtale den afgjørende Dom i dette Spørgsmaal — ikke for sit eget vedkommende, men — overfor de mange indbyrdes afvigende Trossamfund? Staten? — den tør maaske nok (hvåd tør den ikke?) men den bør det allermindst, —

Staten, der i denne Egenskab helst aldeles ingen Tro skal have, — Staten, som er det legemlige (men det er med Sjælen, ikke med Legemet, at Mennesket tror). Enhver enkelt af os er nærmere ved at kunne dømme i denne Sag end Staten. Ja, jeg, som skriver dette, har virkelig en vis baade Ret og Pligt til at sige: min Tro er den sande. Og Du, som læser dette, baade tør og bør sige: min Tro er den sande. Ellers er vor Tro netop ikke sand og vi maa da ikke hvile, inden det har lykkes os at gribe den sande Tro. Og dog: min Tro er ikke den samme som Din. Hvis vi kom sammen og talte om, hvad vi troede, vilde vi vel snart opdage Uligheder, hvor ringe de end monde være. Enhver Tro bør være selvgyltig sand, men almengyltig sand kan den ikke være. Dit Ja er lige saa godt som mit Nej. Men dette Forhold gjælder ej alene mellem os to indbyrdes, men ogsaa imellem os to og en troende Jøde, en troende Tyrk, en troende Hedning (ja, der gives virkelig anden Tro i Verden end den kristne) eller imellem disse indbyrdes. Der gives vel Mennesker, som ikke tror; men de vedkommer os ikke; ti for dem kan ikke være Tale om Kirke. Saa ofte derimod nogen for Alvor siger: jeg tror, saa kan jeg ikke, uden at krænte almindelig Retfærd og Villighed, agte hans Tro ringere end min i mit ydre Forhold ligeoverfor ham. Men endmindre skal Staten, almindelig Retfærd's Haandhæver, agte det ene Samsunds Tro ringere end det andet's, understøtte det ene eller tage fra det andet, — og Staten, Folkelegemet, har kun med ydre Forhold at gjøre (det vil sige: skal ifølge sin Natur ikke have med andre at gjøre). Dette eneste naturlige Forhold, hvori Kirken, hvis Formaal er Tro, og Staten, hvis Formaal er Frihed, kan staa til hinanden, kaldes Trosfrihed. Hvor naturlig er ikke dette Navn sammensat af Tro og Frihed? Hovedledet i Sammensætningen, Frihed, viser tillige, at det er Staten, som skal værne om denne Frihed ligesom om enhver anden. Men sand Frihed og sand Lighed (det vil sige: Lighed for Loven) er uadskillelige. Staten kan altsaa ikke understøtte et enkelt Trosfamsund særlig uden at være uretfærdig imod alle de andre, og Retfærd's Haandhævelse ligger jo netop i Statens Opgave; derved vilde Staten altsaa svigte sit eget Formaal. Selv om det Trosfamsund, der nyder Understøttelsen, udgjøres af Statsborgernes aldeles overvejende Flertal, er Staten jo dog uretfærdig

imod Mindretallene, og Staten kan ifølge sin Natur aldeles ikke være uretfærdig; naar den er det, maa den altsaa handle unaturlig, og det er jo i dette Tilfælde ogsaa let at se, at den har gjort det: den har nemlig blandet sig i Kirkens indre Sager, opkøst sig til Dommer i Spørgsmaalet: hvilken Tro er den sande? — og for Staten, der kun har med ydre Former at gjøre, maa enhver Tro agtes for lige sand. Trossamfundenes Størrelse kan ligesaa lidt gjøre noget til Sagen, som om Rigdom, Kundskaber, Fødsel o. lgn. skulde have andre Forrettigheder end de, der følger af disses Forholds egen Natur uden Hensyn til anden Lovgivning end den naturlige, ufræve, almene Gjendomsrets. Hvo, som ej vil indrømme dette, han nødes selgestrængt til at finde sig baade i Pengevælde, Embedsvælde, Adelsvælde og alle de andre unaturlige Statsordninger, som den samlende Menneskekløgt har skabt i Tidernes Løb, tit ved at gaa fra den ene Yderlighed til den anden. Det er derfor ikke andet, end hvad man kunde vente, naar vor Samtid nu viser sig tilbøjelig til at gaa fra Gnevælde brat over til Flertalsvælde. En Ytring heraf er Statens Understøttelse af Flertalskirken. Ti „Flertalskirken“ er det rette Navn for, hvad man nogle Steder (t. E. i Danmark) kalder „Folkekirken“. Den sande Folkekirke vilde rumme alle Folkets Trossamfund, store eller smaa, alle sande Troende i hele Folket uden Hensyn til Ulighed i denne Tro; og af den vilde ikke en Del, en Gren, understøttes, hvis vi kun kunde naa frem til sandt Folkevælde (modsat Flertalsvælde).

Desuden er Flertalskirken, ligesaa vel som alle Mindretallenes Kirker, for sit eget Formeraals Skyld bedst tjent med sand Trosfrihed; de er alle bedst tjente med at stilles lige for Loven; ja, selv Flertalskirken er — hvor underligt det end kan synes det af Fordomme omtaaede Blik — selv Flertalskirken er for sit Formeraals Skyld bedst tjent med, at Staten borttager sin Understøttelse. Det ligger jo i selve Formeralets Natur. Formeralet er sand Tro. „Men er Flertalskirkens Tro ikke den sande? støtter den sig ikke paa guddomlig Aabenbaring?“ det siger vi, men Mindretalskirkerne siger ogsaa, at deres Tro hviler paa guddomlig Aabenbaring. Enten maa altsaa vi have Ret, eller de maa have Ret, eller baade vi og de maa have Uret mer eller mindre; ti noget sjerde gives ikke: baade vi og de kan ikke have fuldstændig Ret. Det

sandsynligste er altsaa, at baade vi og de har mer eller mindre Uret. Med andre Ord: Flertalskirkens Tro er i alt Fald ikke saa sand, som den kan blive (dette Udsagn staar fast, om end Sandheden ej altid er god at høre). Flertalskirkens Tro maa selvgelig kunne blive sandere, renere, livligere: vi maa altsaa kunne lære at forstaa Guds Vilje, Govedformaalet, bedre, end vi hidtil har gjort. Men hvorledes skal dette Fremskridt være muligt, naar Flertalskirken lader sig tage under Armene af Staten, naar den, istedenfor at staa paa sine egne Ben som en Mand, holder Barnevige, og det, skjønt den er fuldvoxen, ja, langt større og stærkere end alle de andre af Staten kun „taalte“ Trossamsund? Hvorledes skal Flertalskirkens Tro kunne styrkes, naar Staten, ved at understøtte den, fritager dens Medlemmer for selv at øve sig i Kampen for den? Hvorledes skal Troen kunne vokse i sand Kraft uden i selve Kampen, der fremkalder Kraften, og hvorledes skal Troen kunne renses, naar den ikke kan saa Lejlighed til at maale sit Lys med Mindretalskirkerne? Skulde der ikke være en eneste Retning, hvori disses Tro kunde maale sig med vor, ja, overgaa den? Og skulde Flertalskirken da ikke føre sig dette til Nytte og skamme sig ved som den største at staa tilbage? Men, hvorledes er dette muligt, naar Staten ved sin Understøttelse selv frister Flertalskirken til blødagtigt Bellevnet, og denne som oftest, ved at føle sin Stilling saa magelig og tryk, giver efter for det fristende Mammon og fra sine Forrettighedens Trone i højfirkeligt Hovmod ser dumt og søvrig ned paa alle de mylkende smaa Mindretalskirker, der slider og slæber, puster og stønner, der selv maa kæmpe for hele sin Tilværelse, hvorfor mange af deres Medlemmer ogsaa faar en langt mere levende Tro? Og, naar alt kommer til alt, saa er en levende Tro, selv om den er mindre sand, dog meget at foretrække for aldeles ingen; thi en død Tro, en Tro, der er sødt henlumret paa Flertalskirkens Sovepuder, udpolstrede med Statens kostbare Edderdun, — den er lig aldeles ingen. — Men lad os ogsaa — for intet at glemme, for at være retfærdige imod Flertallet — lad os ogsaa forudsætte det usandsynlige, nemlig, at deres Kirke havde Eneret paa den sandeste, reneeste, mest levende Tro, — saa sand og ren og levende, at den ikke kunde blive fuldkomnere! Saa spørger jeg: hvorfor slyr den da Kampen? — hvorfor trænger den da til Statens Understøttelse? —

hvorfor tilhyller den fuldkomne Sandhed sit Afsyn? — er selve Sandheden ikke sikrere paa Sejr ved sin egen aandelige Magt, end at den tager imod Statens legemlige Hjælp og ræd kryber i Skjul ligesom BARNET bag sin Moders Kjøle? — Med Rette kunde Mindretalskirkerne tilraabe den af Staten holdte: „Kom herved, du store, og kjæmp med lige Vaaben imod os smaa!“ Men disse er endnu saa unge, og endnu saa glade over at være „taalte“, at de kun af og til giver et lille bitte Kvæk fra sig, og saa kommer Staten straks og kyser de dumdriftige bort fra sin Kjæledægge. Derfor maa her — saa underligt det end ser ud — et Medlem af selve Flertalskirken gjøre sig til Talsmand for Mindretallene. Det er ikke desmindre aldeles naturligt; ti Kristendommen har ingen Trældomsaand, den er Frihedens Tro, — og Trosfrihed stemmer derfor med Kristendommens Aand, der vil, at Ordet skal sejre ved sin egen Kraft, ikke ved fremmede legemlige Midler, hvortil Statens Hjælp hører. Ifølge heraf maa der ogsaa fattes sand Kristentro hos den, som ikke er Frikirkemand.

Det er mærkeligt og lærerigt at følge Kirkens historiske Udvikling, — den kristelige Kirkes maa vi nærmest tænke paa i dette Tilfælde, da det vel igrunder kun er dennes, som kan siges at ligge tydelig for Dagen. Formaalet, det, som vi endelig ad store Omveje synes at nærme os, det opstilledes vel af selve Stifteren saa klart og højt; men, skjønt Krist selv havde sagt: „Mit Rige er ikke af denne Verden“, bredte Pavemagten sig dog snart saa vidt, at Krumstaven i hele Kristenheden bød over Kongespiret. Kirkestat kan man med Rette kalde dette Forhold, og Kirkestaten i Italien staar endnu som et sørgeligt Minde om denne første Krænkelse af Kirkens Formaal. Men i selve denne Krænkelse, Kirkens Indgreb paa Statens Omraade, laa ogsaa Spiren til det verdslige Præstevældes Opløsning. Skjønt ikke fuldstændig opløst endnu, ej engang i Norden, fik det dog sit Banesaar af Luther, som brød den gamle Form. Han maatte imidlertid støtte sig til den krænkede Statsmagt, og nu nyttede Staten Lejligheden til at gjøre sig til Kirkens fuldstændige Overhoved. Man gik til den modsatte Yderlighed og vendte Forholdet helt omkring. Statskirke er det omvendte af Kirkestat. Nu varede det heller ikke længe, inden Staten misbrugte sin Magt og udøvede den rædsomste Trostvang, hvori den understøttedes af

selve Kirke mændene, hvem den legemlige Magt var bleven saa sød, at de ikke kunde opgive den rent. Men i dette Statens Indgreb paa Kirkens særlige Omraade ligger ogsaa Spiren til Statskirkens Oplosning. „Folkekirke“ er det Løsen, som Fremskridtsmændene har skrevet paa sit Banner; men de maa kun ikke bilde sig selv og andre ind, at Sagen er klarer alene med Navnet. Navnet staa saaledes i den danske Grundlov; men, hvorledes staa det der? „Folkekirken“, hedder det i § 3, „understøttes som saadan af Staten.“ Hører andre Trossamfund da ikke til Folket? — Jo (se § 79). — Ja, men saa er den saakaldte „Folkekirke“ jo ikke en Kirke for hele Folket: den er kun en Hlertalskirke, og virkelig Folkekirke bliver den aldrig, før den bliver „fri Kirke i fri Stat“ eller bedre udtrykt: „i frit Folk“. Se, det bør være Fremtidens Løsen, — og følges det ikke, kan hverken Stat eller Kirke nærme sig sit Formaal saa vidt, som det overhoved er muligt. — Kirkerældoms mændene, d. e. med et mildere Navn: Tilbagekridts- og Stillestands mændene, siger til Kirkefrihedsmændene: I opløser jo Kirken. — Ja, det er rigtigt (kan og bør de svare), vi opløser den gamle Kirke, som har overlevet sig selv, som ikke længer er tidsvarende; men — vel at mærke — vi opløser ikke den evig unge Tro. Tværtimod: det er for dens Skyld, vi maa opløse Jer verdslige Magt, den Del af Statsmagten, I som et fremmed Legem har ført ind i Kirkens Indre. Troen er Formaalet, men Kirken kun Midlet, der stadig maa omstøbes i ny og mer tidsvarende Former. Kirkestat har engang været tidsvarende, Statskirke ligeledes, nu vil Folkekirke blive det; men endnu har vi kun Hlertalskirke. Hvis I bare saa mer paa den sande levende Tro end paa dens ydre Form, vilde I ikke ængstes over, at vi bryder Formen itu for Indholdets Skyld. Men I har stirret Jer saa blinde paa Midlet, Kirken, at I ser mer paa den end paa Maalet, Troen. Med Urette siger I, at vi skader Troen; vi rører jo kun ved Kirkens ydre Former, som vi vil kæmpe efter Tidens bydende Krav. Ja, „det er netop Grunden til, at den stærke Trossfølelse, idet den udvikler sig og knuser de Lænker, hvormed man vil trælbinde den, tit kan komme til at se ud som Bantro“¹⁾. I tager Skindet for Virkeligheden. —

¹⁾ Ad. Franck: Philosophie du droit ecclésiastique: Des rapports de la religion et de l'État. Paris 1864. S. 122.

Saaledes kan Kirkefrihedsmændene tale. — Som sagt: Statskirken maa, ifølge Historiens Orden, vige for Folkekirken, i dette Ords virkelige Mening, den sande Frihedskirke. Se, det er hvad vi lærer af Historiens Granskning!

Hvad er altsaa i Korthed Udbyttet af denne Lære? — Det er — som alt tidligere nævnt — Afgrænsning, ikke Skilsmisse, imellem Stat og Kirke. — Men, hvorledes, hvorimellem skal Grænserne drages? — Saaledes, at Staten faar kun med det rent ydre, Formen, at gjøre, medens Kirken bliver selvstyrende i det indre, Indholdet; Grænserne skal altsaa drages imellem ydre og indre Sager. — Ja, Tanken kan være klar nok; men hvorledes virkeliggjøres den i Livet?

Lad os prøve at drage Grænserne! I Tvivlsmaal gjælder det kun at løfte Djævel imod Statens og Kirkens Formaal, vore to Ledesjerner, Frihed og Tro; de skal lyse for os i vor Gjerning og lade os se, hvad vi skal give Staten og hvad Kirken.

Til Kirkens ydre Sager maa da først og fremst regnes Statens baade Pligt og Ret til at værne om dens Frihed og Sikkerhed, dens Skytsret kan vi maaske kalde den for Kortheds Skyld. Kirken selv kan nemlig, ifølge sit Formaal, ikke føre Sværdet, ej engang til Selvbørn. — Da Staten imidlertid tillige skal værne om alle andre Samsundsformers Frihed (saavel som om de enkelte Trossamsunds indbyrdes), maa den have Ret til at opstille visse Vilkaar, uden hvilke Staten, for sit eget Formaalets Skyld, ikke kan tilstede dette eller hint Trossamsunds Tilværelse overhoved eller i en vis Form (Tilstedelsesret). Et slikt Vilkaar findes som oftest alt i Statsgrundloven, t. E. i den danske § 76, „at intet læres eller foretages, som strider mod Sædeligheden eller den offentlige Orden“. Ifølge heraf maa Staten kunne kræve fuldstændig Oplysning om vedkommende Kirkes Trossærelse og Gudstjeneste. Og ved Dannelsen af ny Samfund, maa disse være pligtige at overgive Staten alle nævnte Oplysninger, til Gjengjæld for hvilke Staten maa kundgjøre, at den tilstæder vedkommende Samsunds Tilværelse (deri ligger stiltende Skytsretten), og Staten maa ej kunne gjøre Indsigelse, hvis den ej har fundet noget, som staar i Strid med dens eget Formaal. — Men det er ikke nok for Staten at vide om Kirken eller et af dens Samfund, at der ikke i Trossærelserne eller i Gudstjenesten er

noget, som krænker Almenfriheden. Det er ikke nok, at Kirken naturligtvis altid underretter Staten om de Undringer, som foretages i Tidens Løb. Staten maa virkelig kunne føre Tilsyn med, at Kirken ikke krænker den almindelige Frihed (Tilsynsret). Dette er jo i grunden heller ikke andet, end hvad man tit finder i Statsgrundlovene iforvejen, saa at det ej gjøres nødvendigt, af Hensyn til Omordningen af Kirkens Forhold til Staten, at indsætte noget derom. Saaledes vil t. E. i den danske Grundlov § 88 om Forsamlingsfriheden kunne gjøre Skyldst i dette Tilfælde. — Hændes det nu, at Staten finder eller tror at finde noget i Kirken, som krænker Friheden (hvori Sikkerheden og Ejendomsretten jo maa underforstås), maa Staten endvidere, saafremt det ovennævnte Tilsyn ej skal være aldeles tomt og intetsigende, ogsaa have Ret til at forbyde dette mod Friheden stridige, idetmindste foreløbig, indtil Domstolene har affagt sin Kjendelse i Sagen; Forbudet kan ej gaa over til Ophævelse af vedkommende Trossamfund helt eller delvis, med mindre Kjendelsen har givet Staten Medhold (Forbuds- eller Ophævelsesret). Herved — kunde man indvende — kan jo dog en Uretfærdighed være stet; ti selve Domstolene er jo kun menneskelige. Dette er unægteligt; men dog kan man ikke komme Formaalet nærmere her i denne ufuldkomne Verden. Naar Dommen er affagt af den højeste Domstol, der er eller bør være Samlingen af de ypperste blandt de Mænd i Folket, som har helliget sig Retfærdighedens Tjeneste, — da er det ikke muligt at komme videre; ti nogen højere jordisk Retfærd gives der jo ikke i hele Folket. (Af det sidste fremlyser, hvor vigtigt det er baade at sammensætte den højeste Domstol paa den bedst mulige Maade og at gjøre den saa uafhængig som muligt af den udøvende og lovgivende Magt i Staten. I den Henseende er der sikkert endnu noget at rette selv i den fuldkomneste Grundlov).

Til Kirkens indre Sager maa derimod først og fræmst regnes Retten til at vedtage og affatte sine Trossord (Trossvedtægtsret). Dette er saa naturligt, at det vel nu indrømmes i Tanken overalt, selv hvor Staten endnu ej har tilladt Tanken at vorde Virkelighed. — Men lige saa naturlig synes Kirkens Ret til selv at ordne sin Gudstjeneste, der jo hviler eller bør hvile umiddelbart paa Trossordene (Tjenesteordningsret). — Uden nogen ydre Gudstjeneste lader

vel næppe noget Trossamfund sig tænke i denne Verden. Men alt, hvad der er ydre, koster Penge, og hvad der af Hensyn til Gudstjenesten kjøbes for diøse, maa henregnes til Trossamfundets Ejendom, dets Gods. Da dette Gods nu ikke bruges til dermed at fremme Friheden, men til dermed at fremme Troen, bør ogsaa Kirken, og ikke Staten, selv styre dette Gods (Godsstyrelsesret). — I nøje Sammenhæng hermed staar Balget, Indvielsen og Lønningen af Kirkens Præster (Balget forudsætter igrunden baade Indvielsen og Lønningen). Lærerne vælges jo med det Maal for Dje mer særlig, mer udelukkende end Samfundets øvrige troende, at vække og vedligeholde Troslivet. Da Troen, ikke Friheden, er Formaalet i denne Henseende, maa altsaa Kirken selv, Trossamfundene selv, ikke Staten, have denne Valgret (Præstevalgret). Det er denne Tanke, som er udtrykt i Lovens „fri Menigheder om fri Præster“. Endnu er den overvejende Del af denne Valgret i Statens Hænder; men det formaalsstridige heri ligger jo klart for Dagen, naar man kun vil huske, at Præsterne skal være Troens Børnere, altsaa Kirkens Tjenere, derimod ikke Frihedens eller Sikkerhedens Børnere, Statens Tjenere. Hvorledes Præsterne imidlertid historisk er bleve Statsembedsmænd, er let nok at indse: ifølge den gamle statskirkelige Opfattelse skulde Kirken selv være Statens Tjener, dens Mittel til i Undersaatterne at indpode Lydighed imod den eneældige Konge; Statsmagten tog Trosligheden i sin Tjeneste og sandt sin Regning ved at lønne Præsterne som et Slags Sædelighedspoliti. (Det er derfor ikke saa underligt, at vi fra Eneældets Tid finder Afhandling og Digte om Religionens Nødvendighed eller Nytte for Staten, hvilke tildels prislønnedes af dennes Midler). — Af hvad der tildels er sagt ovenfor, da Talen gjaldt Statens Rettigheder, følger ligefrem, at Kirken alene maa have Ret til at foretage Vædringer i sine Trossord og i sin Gudstjeneste (Vædringsret), naar den kun efter Vedtagelsen meddeler Staten den suldbragte Kjendsgjerning. — Ligeledes maa Kirken være eneraadig i sin indre Kirketugt (Kirketugtsret), der jo hviler ene paa Trossordenes Grund, intet har at gjøre med den aabenlige Orden og Sædelighed, og i ingen Henseende rører Almenfriheden, som det tilkommer Staten at sørge for.

Hermed er Grænsespørgsmaalet om ydre og indre Sager vel

ingenlunde udtømt. Det har kun været Meningen ovenfor ved nogle Efterdømmer at vise, hvorledes man maa gaa tilværks med at drage Grænserne. Der kunde ogsaa nævnes blandede Sager, som kommer til at ligge dels paa Statens og dels paa Kirkens Omraade. Det er saaledes Tilfældet med Hgteskabet. Staten kan ikke paatage sig at værne om Almensfriheden, naar den ikke faar et Hovedtilsyn med de Former, under hvilke et saa vigtigt Forhold indgaas. Kirken eller et af dens Troessamfund kan paa den anden Side ikke altid lade sig nøje med, hvad der er fyldestgjørende for Staten. Baade borgerlig og kirkelig Vielse kan saaledes være nødvendig for et Hgteskabs Gyldighed baade paa Statens og paa Kirkens Omraade; men Staten kan igrunder ligesaa lidt kræve kirkelig Vielse, som Kirken borgerlig. De to Vielser har igrunder intet andet at gjøre med hinanden end Samtidigheden. Det naturligeste synes, at Staten kræver borgerlig Vielse, medens det maa afhænge af de to paagjældende selv, om de tillige ønsker kirkelig Vielse. Saaledes kan et lovligt Hgteskab godt være fuldbyrdet af Staten alene, medens denne ikke har mindste Ret til at gjøre sin Indflydelse gjældende, hvis Kirken af Troeshensyn finder det samme Hgteskab ugyldigt, ja maaske endog, paa Grund af dets Stiftelse, udstøder de to paagjældende af sit Samfund. Dette er et rent indre kirkeretsligt Spørgsmaal, som Staten ikke kan blande sig i, fordi den da vilde gjøre Indgreb paa Troens Enemærker. Det bør derfor heller ikke taales af Kirken, naar t. G. Staten (d. e. Kirkeministeren) endnu ikke saa sjældent, lige stik imod de Paagjældendes Tro, tillader en Affindig Hgteskabe at gifte sig med en anden, el. lgn. Staten, som Stat, har ingen Brode i denne Henseende; men her foreligger et Tilfælde, hvor det ligestrem er Kirkens Pligt at udøve den strengeste Kirketugt; denne er imidlertid umulig, saalænge Præsterne tillige ere Statsembedsmænd. Et slikt Efterdømme er derfor saare lærerigt med Hensyn til Vigtigheden af at stille Kirken aldeles uafhængig af Staten i alle indre Sager (eller i den indre Side af en Sag, som kan have ogsaa en ydre Side).

III.

Skole.

„Derfor ber er noget, som af Naturen er fremstribende, saa er det Undervisningen. (F. Bastiat i saml. Bærfer IV S. 142.)

Idet vi endelig vender os til Skolen, vil vi først ligesom aandelig gaa tilvejs i et Luftstrib for fra oven at se ned og, i et stort, i et samlet Hele, at gjenkalde os Billedet af Skolens Samstilling med Stat og Kirke i Folket. Ti baade Stat, Kirke og Skole staar egenlig i Folket. Det er galt at sige, at t. G. Kirken staar i Staten; derfor er, som tidligere nævnt i forbigaaende, Udtrykket: „fri Kirke i fri Stat“ ikke nøjagtigt, og det unøjagtige skriver sig fra den gamle Bane at mene omtrent det samme ved Stat og Folk. Nej, det er jo tydeligt, at baade Stat, Kirke og Skole er til for Folkets Skyld: de er dets Midler til Frihed, Tro og Dplysning. Folket er derimod ikke til for Statens Skyld (end mindre for Kongens Skyld, som Ludvig XIV syntes at tro), ej heller for Kirkens eller Skolens Skyld. Kirken er ligesaa lidt til for Statens Skyld (det tror Statskirkefolkene vist tildels endnu). Men lige saa lidt er Skolen til for Statens eller Kirkens Skyld. At paastaa dette vilde jo omtrent være det samme, som om nogen paastod, at Aanden var til for Legemet eller for Sjælens Skyld. Nej, baade Legeme, Sjel og Aand er til for det enkle Menneskes Skyld, ligesom Stat, Kirke og Skole for Folkets Skyld. Det Mistag at ville henføre alt til Staten er ikke saa underligt i denne legemlige Verden, hvor vi med vore legemlige Djne ser kun Legemet, men ikke Sjælen og Aanden. Dog siger vi ikke: „Der gaar et Legeme dernede paa Gaden“, men: „Der gaar et Menneske“; ti vi slutter, at Legemet maa være sammenknyttet med en usynlig Sjel og Aand, siden det gaar. Det er altsaa ogsaa et mindre nøjagtigt Udtryk, naar vi taler om Skolevæsenet i den eller den Stat; vi skulde egenlig sige Skolen i det Folk, ligesom vi taler om Aanden i det Menneske. Det kunde synes ligegyldigt saaledes at hænge sig ved et Navn, et Ord; men det vil fremgaa af den senere Udvikling, at det ikke er saa ubigtigt, som det synes; ti Ord og Tanke er saa tæt sammenslynkede i denne legemlige Verden, at, naar vi vil hænge en rigtig Tanke paa et galt Ord, er der næsten altid bleven

lidt ogsaa af den gale Tanke hængende ved Ordet, og den gjør den rigtige Tanke uklar. Det nøjagtige Udtryk, som det her gjælder at fremsætte, er altsaa: Skolen staar i Folket, og er dettes Midde! til sin egen Dplysning; Staten har ikkun med Skolens ydre Former at gjøre, ligesom med Kirkens.

Ovenstaaende Udtryk er regnet ud af de givne Størrelser, hvorfra vi allerførst gif ud, Statens og Skolens (samt Kirkens) Formaal; det er udregnet, ligesom man udregner „Facit“ i et Regnestykke. Men Verden er naturligvis ikke kommen saa vidt i Virkeligheden. Dplysningsbygningen er kun halvvejs rejst, selv om alle Tegningerne med Maal paa hver en Bjælke, hver en Sten længe har ligget eller kunde have ligget færdige. Som oftest har man ej engang fulgt forud udarbejdede Tegninger og nøje udregnede Overslag. Følgen har da ogsaa været, at man igjen har revet ned og bygget op for atter at rive ned. Hver Gang har man lært, hvorledes det ikke skulde være, og saaledes mener man omfider at hitte, hvorledes det skal være. Derved glemmer man imidlertid den uomstødelige Sandhed, der tjente til Hovedhjørnesten for hele denne Afhandling, den uomstødelige Sandhed, hvoraf den hele Afhandling er en Udvikling ligesom Traaden af et Garnnøgle, nemlig, at der gives uendelig mange urigtige Maader, men kun en eneste rigtig. Det er derfor ikke nok at granske Skolens historiske Udvikling i og for sig, — nej, den maa stues i den evige højeste Sandheds Lys, — vi maa finde Historiens „røde Traad“ ved Hjælp af Skolens rene, skære, klare Formaal, der jo atter i Guds Vilje samler sig til et med Statens og Kirkens.

Da vi, saa haltende det end er sket, nu — idetmindste i Tankerne — har foretaget denne lange Vandring, saa lad os da engang kaste et flygtigt Blik paa Skolens historiske Udvikling, set i Lyset af Skolens eget Formaal! Til det Brug, som vi her skal gjøre deraf, er det nok at holde os til Folkeskolen i Norden, hvis Alder næppe kan sættes til 300 Aar. Den er imidlertid en Frugt af Luthers Kirkerensning. Enhver skulde, efter den, lære sig selv at kjende Guds Vilje, hvortil boglig Kundskab agtedes tjenlig. Formaålet er rigtig opstillet; men det er for almindeligt, da det, saaledes udtrykt, tildels falder ind paa Troens Omraade. Kirken fik saaledes fra første Færd en Finger med ind i Skolens indre Sager. Kirken

havde jo netop mistet sin verdslige Magt, kunde ikke finde sig i saa brat at indskrænkes til sit eget Formaal alene, og søgte med Held at tilkane sig næsten Enevælde i Skolen. Kirkeskole er Skolens første Udviklingsstrin; det er, nærmere udtrykt, Statskirkeskole, fordi Kirken var og tildels endnu er Statskirke; derved fik Staten gennem Kirken en middelbar Indflydelse paa Skolen. (Harde vi haft Frikirke, vilde vi ogsaa haft Frikirkeskole.) Det er vel værdt at lægge mærke til, at, ligesom Skolen er et helt Udviklingsstidsrum yngre end Kirken, saaledes synes hin ogsaa at skulle gennemløbe den samme historiske Udvikling, dog rimeligvis meget hurtigere paa Grund af Frihedens saa stærkt voksende heldige Indflydelse i den senere Tid. Ligesom vi begyndte med Kirkestat, i hvilket Ord Kirkenes unaturlige Forhold til Staten er udtrykt, saaledes finder vi ogsaa fra første Hånd Kirkeskole. Stort videre er vi endnu ikke komne; men der er en saa stærk Gjæring i Tiden, at vi tør forudsige, at hin første Form snart vil være aldeles knust. Og hvad følger saa? Ja, det er tildels alt en fuldbragt Kjendsgjæring. Statskole følger efter Kirkeskole ligesom Statskirke, en af Kirkerensningens eneste uheldige Frugter, fulgte efter Kirkestat. Men ligesom vi med Luther fik en Kirkerensning, saaledes fik vi henimod Slutningen af forrige Hundredeaar en Statsrensning. Den franske Statsomvæltnings Lørdens rensede Enevældets lumre trykkende Luft; men, ligesom i Naturen, fik ogsaa fjernere Egne Del i denne saa gavnlige Afkjøling. Som en af Statsrensningens Frugter, ser vi alt, hvad der er unaturlig sammenfat med Staten, løsne sig for omsider selvstændigere og friere at gaa saa lige som muligt henimod sit eget Formaal. Det er jo let historisk at udregne, at, ligesom Kirken blev eller bliver til Folkekirke, d. e. Frikirke, saa vil Skolen ogsaa, skjønt senere, blive Folkeskole, d. e. Frikole. Paa dette Sted maa man naturligvis ikke tillægge Ordet den gangse Mening af „Almue-skole“ (paa en Maade et Slags Flertals-skole), men derimod give det en Tolkning, der sparer til den tidligere af Folkekirke som Fremtidsmaal. Folkeskolen i denne ædleste Mening skal bære dette Navn ej alene, fordi dens yngste Afdeling bør være »den första allmänna skolan för alla ett folks barn»¹⁾, men ogsaa fordi Folket selv, og hverken Staten

¹⁾ O. Eneroth: Folkskolan, dess ändemål, medel och verkningar (prisskrift). Stockholm 1867 S. 20.

eller Kirken, skal bære Ansvaret for dens Virksomhed, fordi Folket selv skal underholde den og styre den. Det vil sige: der skal være Selvstyrelse i Skolens indre Sager lige saa fuldt som i Kirkens indre; Staten skal her, som overalt, kun raade over de rent ydre Former. — Saaledes er i Korthed Udbyttet af Historiens Granskning i denne Henseende: som sædvanlig faar man ved længe at vandre i Fortidens Spor ligesom Fart til at tænke sig et Stykke ind i Fremtiden.

„Fremtiden“! — Ja, hele Verdens Fremtidsudvikling afhænger væsentlig af, hvorledes Skolen kæmper henimod sit høje Formaal. Endog Søstermagernes, Statens og Kirkens, Fremtid har sin Rod i Skolen, Efterslægtens og alle kommende Slægters frugtbargjørende aandelige Kilde. Stat og Kirke er noget mer stillestaaende; udaf sin egen Natur udvikler eller omdanner de ikke sine Former; til enhver Ændring i dem skal man kunne paavise Frøet i Skolens Skjød; „i det stilla skollifvet framgår dock en bildningsström, med Evropas fullständiga pånyttfödelse till mål hvilken slutligen skall omfamna hela världen“¹⁾. Skolen i videste Mening er Folkets Tanke; men Tanken foder baade Ord og Handling. „Mens agitatorer molem“ (som Latinerne siger). Handlingen tilhører Staten, Ordet Kirken, men Tanken Skolen²⁾. Staten har med det ydre, Kirken med det evige, men Skolen med det fremtidstjenlige at gjøre; det er ikke Modsetninger, men kun tre Sider, tre Retninger, af Folkets Livsudvikling. Staten er Broen imellem det synlige og usynlige, Kirken imellem det timelige og evige, men Skolen imellem det nutidige og fremtidige. I selve Skolens inderste Bæsen ligger en Spændkraft, en Drivfjeder, saa stærk, saa uimodstaaelig fremdrivende, at hverken Staten eller Kirken har nodig at hjælpe Skolen fremad: slikt gjør endog Skade, fordi Stat og Kirke har andre Formaal og derfor

¹⁾ O. Eneroth: Om Folkskolan I (Stockholm 1863) S. 6.

²⁾ Dette Udtryk sthylder jeg nærmest en af vore hæderligste Skolemænd, Nibingen Stephan sen (paa Holsteinsminde). Han skrev d. 16/6 d. A. til mig: „Tanken tilhører Skolen, Ordet Kirken og Handlingen Huset“. Da Huset jo imidlertid er ligesom Statens mindste Enhed, ligesom en Stat i det smaa, vil han vist ikke tage mig ilde op, at jeg paa dette Sted har uddiødet dette Udtryk, for hvis synlige Korthed jeg maa være ham taknemlig.

ved at støde til Skolen fra Siden let giver den en skjæv Retning. Staten skal tværtimod sikre Skolen for slige Sidesød, saa at den kan faa Lov til at gaa den korteste Vej lige henimod sit eget Formaal.

Af sidstnævnte Hensyn skal vi derfor (ligesom ovenfor ved Kirken) gaa over til, i flygtigt Udkast naturligvis, at drage Grænserne imellem Staten og Skolen, eller med andre Ord: imellem Skolens ydre og indre Sager. Krigsraabet, uden hvilket intet maa komme indenfor Statens Forpostkjæde, er Frihed (hvori Sikkerhed ogsaa ligger); men paa den anden Side maa alt, som har Dplysning til Løsen, ej komme indenfor Statens Slagvidde: der vil det, selv om det ikke bliver slaaet rent ihjel, dog ej komme til sin Ret, og derfor skal det blive inden Skolens egne Grænser, hvor det alene har hjemme.

Til Skolens ydre Sager maa først og fremst regnes Børnet om dens Frihed og Sikkerhed, hvorved dens Former skyttes ligeoverfor enhver fremmed Indflydelse. Det er jo Statens almindelige Skytseret, hvorom vel ingen Tvivl kan være. — For at Staten skal kunne yde denne, maa den imidlertid først vide, at og hvor enhver af Skolens Afdelinger findes, og tillige maa den vide, at intet læres, som strider imod Statens Grundlov¹). Staten maa derfor kunne kræve de hertil nødvendige Dplysninger, inden den tilstæder vedkommende Skoles Tilværelse overhoved eller i en vis Form (Tilstædesret). — Heraf følger lige saa naturligt som ovenfor ved Kirken Statens Tilsynsret med Skolen; men dette bliver rigtignok Tilsyn i en helt anden, langt mer indskrænket, Mening end den nuværende. Ifølge sit Formaal bør Staten jo ved sit Tilsyn kun vaage over den almene Frihed eller Sikkerhed; derimod bør der ej kunne være Tale om noget Statstilsyn med Dplysningen, som virkelig er Skolens eget, og ikke tillige Statens Formaal. Skal der da intet Tilsyn være med Skolens indre Sager? Jo, naturligvis, —

¹) If. Danmarks Gr. § 76 (hvortil i Sveriges Regjeringsform nærmest svarer § 16 henimod Slutningen). Her handles om Trosfrihed (eller idetmindste Samvittighedsfrihed). Naar vi engang faar Undervisnings- eller Dplysningsfrihed, bør denne sikres paa lignende Maade som i Danmarks Gr. § 76 og § 79, medens tillige Skolens ydre Forfatning ordnes ved Lov (jf. § 75 og § 78 om Kirkens Forfatninger).

det samme som med Statens egne, nemlig selve Folkets Tilsyn, den aabenlige Menings. Det er ikke Staten, som skal bære Ansvaret for Oplysningens Fremme, men Folket, og i dette nærmest Forældre, Lærere og alle, som er kaldede dertil indenfra af Gud, ikke udenfra af Staten. Nej, Staten har lige saa lidt Ansvaret for Oplysningens Fremme (Skolens Opgave) som for Troens Fremme (Kirkens Opgave). Kirketvang har vi endelig efter lang og møjsom Kamp saa nogenlunde faaet afløst; — lad os dog nu ikke, som mange kort, synede arbejder paa, gaa hen og gjøre Skoletvangen endnu haardere, end den hidtil har været! Man kæmper altid forgjæves imod Guds Vilje. Det er en haard Knude at løse — det ved jeg nok — men i sin Utaalmodighed bærer man sig jo ad som Baret, der strammer endnu fastere den Knude, som med Lempe, med den varligste Haand, skulde pilles ud. Den fribaarne Tanke — og den bor i Skolen — den lader sig ikke tvinge. Staten kan endnu ikke længe strække sit Tilsyn til Skolens indre Sager, til et Lavmaal med Kundskaber, ja, endog til slige Enkelheder, som om et Ord skal staves paa den eller den Maade. Staten kan lige saa lidt i Længden med Bøder og Fængselsstraf kysse fattige eller uvidende Forældres Børn ind i Skolen, som Staten i sin Tid ved Rjætter-Baal og Brand kunde kysse Folk ind i Kirken, eller som endnu den Dag idag nogle Præster ved stadige Tordentaler, hvis Lynstraaler, skjønt kolde, dog synes dyppede i Helvedes brændende Svovlsøle, kan kysse Folk ind i Himmerige. Ligesaa lidt som Troen lader Tanken sig tvinge. Paa Skolens, som paa Kirkens eget Omraade, er Tvang en ædende Gift, som kan gære længe i Stilhed, men omsider vil svække hele Folket, hvis den ikke drages ud itide. Og naar man omsider kommer saa vidt, vil Ondets sorgelige Følger endnu længe vise sig deri, at man har indgdybt Rædsel for Skolen i den Del af Folket, som allermest trænger til Oplysning. Det er meget lettere at slaa et Saar end at læge det igjen. (Men til dette „brændende“ Spørgsmaal om Statens Ret eller Ikke-Ret maa jeg nok siden vende tilbage, da vi ellers paa dette Sted let taber Traaden i Udviklingen af Skolens ydre Sager). — Hvor Staten nu ved sit Tilsyn ser, at Skolen krænker Friheden og Sikkerheden, maa den naturligtvis have en foreløbig Forbudsret og senere ifølge Domstolenes Kjendelse en afgjørende Ophævelsesret. (Dette udelukker ikke, at en senere

Tid med mer uhildede Domstole jo igjen kan tilstæde, hvad en tidligere med Urette kan have ophævet). Med Hensyn til denne Ret maa, ligesom ved Kirken, den danske Grundlovs § 87 og 88 engang i Tiden kunne tillæmpes og faa en Form, hvori de passer ogsaa paa Kirke og Skole, da deres Indhold allerede gjør Fyldest i denne Henseende. (Man indvende ikke herimod, at jeg ved dette og tidligere Forslag tilraader at krænke Danmarks Grundlov, det Frihedsbrev, selv om Hædringen (selvfølgelig) sler paa grundlovlig Maade! Man krænker ikke Friheden ved at udvide, men kun ved at indskrænke den, — lige saa lidt, som man ikke krænker Ejendomsretten ved at give, men kun ved voldelig eller listelig at tage tilbage, hvad man engang har givet).

Til Skolens indre Sager maa derimod først og fremst regnes Retten til at fremme Oplysningen paa den formaalstjenligste Maade og ved de Midler, som ifølge bedste Overhledning leder til at udvikle og uddanne alle menneskelige Gaver til det bedste mulige Brug i det virkelige Liv, d. e. til at være Redskaber for Guds Vilje (Undervisningsret). — Paa de Grundsætninger for Undervisningen, som gjør sig gjældende paa større eller mindre, videre eller snævrere, Omraader maa selve Skoleordningen hvile inden de samme Omraader. Og Retten til at foretage denne kan naturligvis, ifølge Selvstyrelsens Grundsætning, ikke tilkomme andre end Skolen selv (Skoleordningsret). — Selvstyrelse er imidlertid kun Blændværk, naar Styrelsen af de nødvendige Pengemidler eller Værditning ej er underforstaaet; men kun hvad, der mer umiddelbart udkræves til Oplysningens¹⁾ Fremme (Bøger, Kort, Tavler, Borde, Bænke, Bygninger o. s. v.), kan Skolen have Ret til selv at raade over (Gudsstyrelsesret). — I nært Sambaand med Pengespørrmaalet staar det om Lærernes Balg og Lønning. Hvis Talen ikke var om Personer, kunde de jo nemlig regnes med til Skolens Gods. Paa et svensk Skolemøde (i Jönköping d. 9/7 1863), hvor Talen var om „skolmateriel“, vilde en vittig Taler dertil regne „en

¹⁾ Legemsøvelse o. lign. maa naturligvis ogsaa være Skolens Sag, men, skjønt Mandens Sundhed og Kraft tit er saa afhængig af Legemets, kan man dog ikke regne hin til Oplysning. Legemsøvelse, Skrivning, Tegning, Sang o. lign. maa dog underforstaaes, saa ofte Skolens Formaal nævnes her.

ej allt för skral gubbe eller gumma“. Det er jo ogsaa med Rette, at der gives Penge for en Lærers Dygtighed. Men ingen er nærmere end Skolen selv til at afgjøre, om den vil afslutte Kjøbet, gjøre Balget. Hverken Stat eller Kirke kan der med Rette tilkomme nogen Indflydelse paa Skolens Styrelse i denne Henseende (Lærervalgret). Om den eneste naturlige Maade, paa hvilken denne bør udøves, vil der være Lejlighed til at tale lidt nærmere nedensfor. — I Lighed med Kirken maa ogsaa Skolen i den fremskridende Tid have Ret til selv at ændre Undervisningsmaaden, Skoleordningen o. Ign. (Ændringsret), naar den kun samtidig meddeler Staten, hvad der nu ej længer stemmer med de tidligere meddelte Dplysninger. — Endelig maa Skoletugten ogsaa være Skolens egen Sag (Skoletugtsret). For saa vidt herunder er Tale om legemlig Straf, synes denne, ifølge hele det Stade, hvorpaa vi her har stillet os, ej med Rette at kunne udøves af Skolen. Selve Lærerne og Opdragerne kommer vist ogsaa mer og mer bort fra den Mening, at man virkelig kan banke Dplysning ind i Børn, at man virkelig ved legemlige Midler kan vække det aandelige Liv¹). Saaledes synes man ad ulige Veje at nærme sig samme Mening. At Skolen skulde kunne udøve legemlig Skoletugt imod Forældre og Børgere (Fængselsstraf eller tilsvarende Bøder), er af sig selv meningsløst. Skolen som aandelig Magt kan ifølge sin Natur ikke virke uden ved aandelige Midler (Heresstraffe, Udstødelse o. Ign. imod Børnene; imod Forældrene vil den aabenlige Mening gjøre sin Strafferet gjældende, saa snart Staten lader kun dem selv bære Ansvaret for Børnenes Dplysning og ikke paatager sig dette for dem).

Til de blandede Sager, som kommer til at deles imellem Stat og Skole, hører Folkets frigriske Uddannelse. Det er rimeligt, at Staten fremtidig vil paatage sig ifkun den Del af samme, som mer umiddelbart har Fædresjordens hdre Børn for Dje, medens den første Indøvning og alt, hvad der hører til almenmenneskelig Legemsøvelse og Færdighed, vil blive overtaget af Skolen. De fri-

¹) Fra Krigsbøsenet har Forf. den Erfaring, at, naar en Soldat er legemlig straffet en Gang, bliver han det sædvanlig ostere. Denne Mening deler en Mængde Officerer. Men hvo vil nægte, at Stridigheden hos et Barn, naar den først er vakt ved Haardhed, ej er mindre og sejere end hos en voksen?

villige Skarpskyttelag er et Fingerpeg i denne Retning. Men det vilde føre os for vidt her at gaa nærmere ind paa dette iøvrigt saa deltagelige Spørgsmaal. Det her kun flygtig nævnte maa være nok til at vise, at der ogsaa imellem Stat og Skole gives blandede Sager.

Et lignende Forhold som imellem Stat og Kirke, Stat og Skole, maa finde Sted imellem Kirke og Skole. Her som hist gjælder det Afgrænsning, ikke Skilsmisse; her som hist gjælder det Sideordning, ikke Underordning. Kirken og Skolen er for Tiden, idetmindste i Norden, saa indfiltrede i hinanden, at det næsten er en gordisk Knude at løse — i Virkeligheden. I Tanken derimod er Løsningen saa let, at det kun kan være Fordommens Slør, som endnu blander saa manges Dine. Det gjælder jo kun at se paa Kirkens Formaal, Tro, og paa Skolens, Oplysning. Lettest er det dog at sige, hvad der hører Kirken til; det øvrige bliver da Skolens. Troen gribes med Hjærtet. Pascal kalder Skriften, Guds Ord, en „Hjærtets Videnskab“. Men heri ligger netop at Troen ikke er en Videnskab i samme Mening som alle andre Videnskaber, de, som er Skolens Sag. I Skolen ser man; men i Kirken ser man ikke, og dog tror man; man ser ikke Sandheden, men man føler den. Grundsætningen om Arbejdets Deling maa snart indføres ogsaa i Kirken og Skolen; ellers lider disse altfor meget derved. Læreren maa ikke være noget af en Præst tillige; han kommer derved til at sammenblande Forstandesag med Hjertesag, og paa Grund af dette Mistag kommer mangan aldrig til at føle, hvad Tro er. Dermed være naturligvis ikke sagt, at Læreren ej maa være troende og lade Troens Lys skinne igennem hele sin Undervisning! Tværtimod: han skal ikke lade nogen Lejlighed unyttet til at pege paa Gud i Naturen, Gud i Historien, Gud i Samfundets Love — kort sagt: hans Allestædsnærverelse i alt, hvorefter Undervisningen drejer sig, — og selv i de rene Forstandesager, saasom Størelselære, lader den guddomlige Samklang sig paavise. Derimod maa Læreren ikke røre ved selve den hellige guddomlige Aabenbaring, den, som er Formaal for særlig Tro. Den tilhører Kirken og ene og alene Kirken, d. e. baade Præster i videste Mening og Forældre og hvem, som er i Forældres Sted. Kirken og ingen andre bærer Ansvaret for Barnetroen saavel som for den voksne Tro, og at flytte et naturligt Ansvar fra rette vedkommende over paa uvedkommendes Skuldre,

her Skolens eller Statens, det er et af de rædsomste Mistag, der er til. Men at Troen er Kirkens og ikke Skolens Sag, det er jo dagfandt. Afgrænsningen imellem Kirke og Skole bliver imidlertid saa gjennemgribende, fordi den maa foregaa lige midt i et Læremne, som hidtil har været støbt sammen i en Form under Navn af „Religion“ („Kristendoms-kundskab“ el. Ign.), hvortil man har knyttet, blandt meget andet, nogle Grene af Historien. Disse bør naturligvis blive ved Skolen, medens Troens Vækkelse, „Hjærtets Videnskab“, gaar over til Kirken, hvortil Kirken i Hjemmet og i de Kjæres Hjærter ogsaa hører. Derimod kunde det ikke skade, om man, idetmindste i højere Afdelinger af Skolen, underviste i et Slags sammenlignende Troslære, en virkelig Videnskab, der i Korthed fremstillede de ulige Trossamsunds Lærdomme saa uvildig, saa uhildet, at den maatte være for alle; ti alt, hvad der læres i Børneskolen, maa være ens for alle uden Hensyn til Tro. Men paa anden Maade bør Tro ej kunne være Skolens Sag; ti sand Tro læres ej: den vækkes.

Inden jeg slutter denne Fremstilling af Skolens Forhold, maa jeg dog et Øjeblik vende tilbage til det „brændende“ Spørgsmaal om Statens Tilsyn, hvorom noget skal tilføjes her for Tydeligheds Skyld.

Fra Enevældets Tid er man endnu saa vant til at se paa Staten som en Magt, der skal have sin Finger med i alt, selv i de mest sjælelige og aandelige Ting. „Det kan Staten ikke tillade“, hedder det hvert Øjeblik. Hvorfor siger man ikke: „Det kan Kirken ikke tillade?“ Er det fordi man til syvende og sidst hylder kun den legemlige Magt, den raa Styrke? — Man vilde med større Høje sige: „Det kan Folket ikke tillade“.

Selv mange Skolemænd og Skolevenner, som man ivoirigt ikke kan frakjende frifindede Meninger, raaber ligesaa højt som Tvangsmændene paa Statens Tilsyn med et „Lavmaal af Kundskab“. Men dersom dette ikke er unaturlig Indblanding i Skolens indre Sager, saa maa man have en underlig Mening om Grænserne imellem indre og ydre Sager. Med de sidste alene kan det tilkomme Staten at have Tilsyn; og det ved Embedsmænd, som aldeles ikke har nødige at være egenlig Skolekyndige, fordi det er kun Frihedens og ikke Dplysningens Tare, de skal paafe. Med Kundskabsmaal kan der altsaa ikke med Rette tilkomme Staten noget Tilsyn.

Dgsaa fra andre Stater vil man kunne se Unødvendigheden, ja rentud Skadeligheden, af dette Statens Tilsyn med Skolens indre Sager. Vi kan her ikke undgaa at røre ved det kinesiske Eksamens-
 Uvæsen, som igrunden kun er et andet Udtryk for dette Statens „Tilsyn med Labmaalet“ af Kundskaber. Eksamen kan lignedes ved et højt Gjærde, der hindrer at se ud i Livet. Det nytter ikke, at man taler og skriver baade skjønt og meget om „Skolen for Livet“, naar man ikke tillige søger at rive dette Eksamensgjærde ned eller at gjøre det idetmindste saa lavt som muligt. Baade Lærere og Lærlinger arbejder nemlig med Eksamen for Dje: det er tilgiveligt og naturligt; ti de kan jo ikke se Livet for Eksamensgjærdet. Og, naar de udlærte saa kommer ud i Livet, har de mangengang tabt Blikket for dets Hylde, og, hvad der er det værste, deres Aand er næsten hentørret; ti de har maattet læse saa meget, at der næsten ingen Tid har været til at tænke selvstændig. Fritænkere — i en ny Mening — gives der visse: enkle sunde og kraftige Aander, som ej alene tænker indenfor Skolens fire Vægge, men af og til endog selv gaar udenfor, — de tager som oftest en daarlig Eksamen, men bliver tit langt dygtigere Mennesker alligevel. Men hvad Tryk-
 hed, hvad Sikkerhed for Dygtighed giver Eksamen saa? Skulde man ikke i vore Dage, da Trykkefriheden lyser op i hver en Krog, kunne lære at kjende Folks Dygtighed i en eller anden Retning paa en langt sikrere Maade end ved en Skoleeksamen? Skulde ikke baade Stat, Kirke, Skole og enhver Stilling, hvori der er Brug for Arbejdere, være bedst tjente med frit at kunne vælge dem uden Hensyn til anden „Eksamen“ end den virkelige Dygtighed i Livet? Hvorledes bærer Haardværksmestrene sig ad nu, da Mester- og Svendepøverne ej længer er nødvendige? — Og har Samfundet lidt derunder? Jaar vi ringere Arbejde nu end før paa Haandværkets Omraade? Nej, tværtimod! Ja, men Frihedens styrkende og rensende Magt gjælder endnu mer i den aandelige end i den legemlige Verden. Mennesket fatter kun langsommere de aandelige og sjælelige Ting end de haandgribelige. Derfor gaar i Historien altid Næringsfrihed forud for Trossfrihed og Trossfrihed forud for Undervisningsfrihed: Friheden kommer først til Staten, saa til Kirken og sidst til Skolen. Staten er det mest legemlige af disse tre Omraader; den politiske Frihed maatte ogsaa kjøbes med Blod, og først

og fremst var det fransk Blod, som frikjøbte Europa udaf Enevaldet. I Kirke og Skole, Sjælemagten og Aandemagten, skal Friheden komme uden Blod; men vi maa dog idetmindste laane Billeder fra den legemlige Verden, naar vi i den ulegemlige vil fremstille noget paa en staaende Maade; ti

„Aanden bekjender I alle med Røverne,

dog agtes kun det, som kan falkes med Næverne“¹⁾

Vi maa derfor ligne Skolen med et Værksted, hvor der af Menneſkeemne dannes de bedst mulige Redskaber til det virkelige Livs Brug? Hvorledes skal nu Værkmesteren bære sig ad for at faa de dygtigste Svende og Medhjælpere? Ligesom enhver Håndværksmester; han vælger selv imellem alle dem, som tilbyder sig, og blandt dem tager han hver Gang den dygtigste, som han kan finde og hans Pung betale. Han prøver selv vedkommende, og duer Svenden ikke, affæder han ham igjen efter den Prøvetid, hvorom begge ere blevne enige. Dmsider lykkes det Værkmesteren ved denne Fremgangsmaade at faa de bedst mulige Medhjælpere, som hans Pung kan betale? Prøven paa selve Værkstedets Godhed foretages af Folket. Viser det sig, at de Redskaber, som udgik fra det, virkelig kan gjøre Gavn i Livet, saa sender man med Tillid sine — Børn derhen; ti det er jo Skolen, vi mener med Værkstedet. „Ja,“ vil man da straks sige, „men hvor kan man overlade Folket, den store Mængde, selv at dømme om, hvorvidt deres Børn virkelig er blevne dygtiggjorte til al god Gjerning eller til sin særlige Stilling i Livet?“ Jo — svarer jeg, idet jeg da igjen maa vende tilbage til min Lignelse — paa samme Maade, som jeg dømmer om et Par Støvler, en Kjøle, en Kniv o. lgn. (det er slygge Lignelser, men jeg nødes jo dertil). Lad kun Staten tage sit Eksamensstempel bort fra de unges Pande og give Raringen²⁾ — om Forladelse! jeg mente: give Undervisningen fri, og Folket skal snart lære at se med egne Øjne, selv om det kan koste et og andet Offer i Obergangstiden. Naar enhver, der føler indre Kald til Skolegjerningen, kan nedsette sig hvorformhelst og tage til sine Medhjælpere hvemsomhelst, og naar Folk kan sende sine Børn til den bedste Skole, som Pungen tillader, (fordi der til en vis Stilling i Livet ikke kræves en ene saliggjørende

¹⁾ H. Ibsen: Per Gynt S. 76.

²⁾ Jf. Danmarks Grundlov § 83.

Værdom i en vis af Staten indstiftet Skole), saa vil Folket snart lære selv at finde de formaalstjenligste Skoler og understøtte kun dem, medens de andre naturligvis gaar tilgrunde, fordi de ikke tjener Formaålet, fordi de er ufrugtbare Træer paa Oplysningens Mark. Og i dette Kapløb henimod Skolens højeste Formaal vil den ene Skole søge at overgaa den anden, saa at der ikke længer er Tale om „Lavmaal af Kundskab“ — heller ikke om Højmaal, men om det eneste rette Maal, som svarer til det virkelige Livs Krav. Efterhaanden, som den uanstelige Tid saaledes skrider frem med ny Frihedsemner i sin Strøm, skal det mer og mer vise sig, at Statens Tilsyn med „Lavmaalet af Kundskab“ er lige saa unødvendigt, som om Staten vilde paase, at der blev tændt Lys ved Husarbejdet om Aftenen. Det skal tillige vise sig, at Tilsynet har været skadeligt; ti uden Tilsynet havde man tændt mange flere aandelige Lys. Men hvor blev saa „Lavmaalet“ af?

„Lad ogsaa være“, vil nu maaske nogle sige, „at Undervisningsfrihed vil fremme Oplysningen! Det er jo ogsaa let at forstaa, at en Sag fremmes kun middelmaadig ved Statens tvingende: Du skal, langt bedre derimod ved mit eget fri: jeg vil. Men der maa da hos Folket forudsættes en god Vilje i denne Retning. Nu kan det vel ikke nægtes, at Friheden har vist sin Virkning t. E. i Danmark, hvor der var kun 2—3 fri Folkehøjskoler, inden Grundloven af 5te Juni 1849 („den frieste i noget Rige, der bærer en Tyrsetrone“) blev givet, og hvor der nu, næsten 20 Aar efter, er mere end 20 Gange saa mange Folkehøjskoler foruden ikke saa Fri-skoler, der underholdes nærmest af selve Almuen. Men — man er dog ikke sikret imod, at Viljen kan fattes hos mange, at ikke saa saa derfor vil opvokse i Bankundighed og maaske ende som Misdådere. Derved vil Almensikkerheden jo udsættes for Fare, og Staten skal jo netop værne om Sikkerheden, Friheden. Følgelig kan Staten ikke tillade —“

Stop nu! — her var et utilladeligt Spring. Naar først Friheden krænkes, da er ingen Tvivl om, at den fuldbragte Kjendsgjerning paakalder Statens Indskridning. Krænkelsen er Grænsen. Indtil da er vi endnu paa Skolens (tildels ogsaa paa Kirken) Omraade. Ved Nærmelsen til Grænsen, kan Staten vel, i Kraft af sin ydre Tilsynsret, henvende sig til Skolen (eller Kirken) og

pege paa Faren, men hvor Staten med sin altid redebomme „godmodige, stikkelige Belmenen“ forinden kommer og blander sig i Sager, som aldeles ikke vedkommer dens Formaal, saa raaber jeg aandelig: til Baaben! Ti Staten kan i sige Tilfælde virkelig lignede med disse „rare, hjærtelige, deltagende, hjælpsomme Mennesker“, som S. Kierkegaard lader møde til Ildbrand med Bibesprøjter o. lign., fordi de „saa gjerne vilde hjælpe til med at slukke“¹⁾. Naar Talen er om sand Livsoplysning, staar Staten ivejen; den skal gaa tilside, for at de, som virkelig har med Sagen at gjøre, kan komme til. Men det kan de jo ikke, naar Staten med sin „Bibesprøjte“ siger: „vær I kun rolige, Folk, jeg tager Ansvaret paa mig.“ Nej, lad Ansvaret hvile, hvor det naturligt har hjemme: paa Skolen!

„Hvad vil Følgen da blive?“ hører jeg nogen spørge med Rødsfel. Følgen vil i den aandelige Verden blive den selvsamme som i den legemlige. Hvorledes gaar det, naar det legemlige Brød fattes, og Staten — heldigvis! — ikke træder til? Hvorledes gaar det, naar der har været Misvækst i Norlandene eller Finland? naar en Stad er brændt eller en anden ødelagt ved Jordstjælv? Hvorledes gaar det, naar en hel Landsdel som Sønderjylland er revet bort fra Moderlandet og maa lide Tryk og Tvang i Fremmedes Vold? eller naar en Fisker er druknet, og Børn har mistet sin Forsørger? Hvorledes gaar det i stort som i smaat, naar der viser sig legemlig Nød og Trang paa legemligt Brød? — Men skulde det aandelige Brød da ikke blive raft de Børn, hvis Forældre ikke selv have Raad til at kjøbe det for Penge? Eller: hvis Forældrene ej engang kan undvære Børnens Medhjælp ved Arbejdet, skulde der da ikke være Mennekesvenner, som godtgjorde dem dette Tab? Godtgjørelsen er saa virksom paa det legemlige Omraade, — skulde den da være det mindre paa det aandelige? Men først maa Staten gaa tilside, for at Folket kan føle Ansvaret selv. Saa snart denne Følelse er bleven klar, vil det tomme Rum, som Staten et Øjeblik har efterladt, hurtig fyldes af Oplysningens Venner, der vil opfylde sit Hverv med anderledes Barm og Inderlighed end den kolde Stat, der naturligvis ikke saaledes kan føle for en fremmed Opgave.

„Men,“ vil man indvende, „Erfaringen viser andenstedesfra, at uden Skoletvang staar Oplysningen lavt.“

¹⁾ Øjeblikket 6 Kbh. 1855. S. 20.

Kunde der ikke være andre Grunde til, at Dplysningen staa laab mange Steder, hvor ingen tvinges ind i Skolen; blandt disse Grunde er maaske netop Kirkens og Statens Medvirkning. Inden det intetfigende i alle andre Hindringer for Dplysningen godtgjøres, har man nemlig ikke Lov at kaste Skylden paa Friheden. (Friheden?! — Dplysningens uadskillelige Søster!). I Frankrig torde saaledes en væsentlig Grund til det lave Dplysningstrin være at søge i den drøbende Ensomighed¹⁾ eller i den Raade, hvorpaa Lærerne kaldes af „le présot“ (svarende omtrent til dansk-norsk Amtmand eller svensk Landshövding). — Men hvorfor er man ej retfærdig og taler ogsaa om de Lande, hvor Dplysningen staa allerhøjest, skjønt ingen, eller næsten ingen Skoletvang findes, t. G. Nordamerika, Holland og Skotland! I det sidste findes ej engang Skolelov; og det er flere hundredtusind Rigsdaler, som de mange frivillige Samfund aarlig tilskyder Skolen. — Derimod hører man altid tale om England, hvor ligeledes alt er saa frit som muligt. Og desuagtet har Englands Dplysning gaaet stærkt fremad siden Førstningen af dette Hundredaar, og, uagtet der ingen Skoletvang har været, er Skolen dog bleven søgt mer og mer, hvilket bedst vil ses af følgende Tal. Forholdet imellem Skoleføgende Børn og hele Indbyggertallet var

1803	som 1 : 1712
1833	— 1 : 100
1858	— 1 : 11
1861	— 1 : 8

Bankundigheden inden 1803 kan maaske tildels have været en Følge af, at man ingen Skolestatistik havde (en sliq er jo nødvendig af Hensyn til Statens ydre Tilsyn). Ti hvor kan man modarbejde Bankundighed, naar man ej kan faa at se, om den findes, hvor eller hvor stor den er! En nærmere Granskning af Grundene til Englands lave Folkeoplysning skulde uden Tvivl vise, at Statens bristende ydre Tilsyn tilligemed Adelsvalde, Pengevalde, Højfirkelighed o. lgn. har væretde egenlige Aarsager; derimod ingenlunde Friheden²⁾.

¹⁾ I Frankrig ordnes Skolen fra Undervisningsministerens Skrivestue i Paris saaledes, at der i alle franske Skoler af samme Slags gennemgaaes (og læres?) paa samme Dag og i samme Time det samme Stykke i samme Lærebog. (Ifølge C. W. Linders Afh. i Nord. Tidsskr. 1867 S. 759).

²⁾ D. Eneroth, af hvis Præstefrift om „Folkskolan“ jeg har laant ovenstaaende Dplysninger, slutter sin Fremstilling af Englands Skolevæsen

„Der vil dog altid være nogle“ — det er den yderste Indvending, jeg har hørt fremsætte — „nogle saa Forældre, som har sig Rædsel for Dplysning, at de ikke paa nogen Maade vil tillade, at deres Børn nyder nogen Undervisning, og for disses Skyld maatte man dog holde paa Skoletvangen.“

Naar Folks Børn ikke længer bliver kyste ind i Skolen, vil Rædsel for Dplysning snart svinde meget stærkt. Men selv om nogle saa stærblinde Forældre blev tilbage, — hvor tror man da med Bold og Magt at saa dem til at elske og attraa, hvad der kun ad rent aandelig Vej kan vækkes Kjærlighed til? Og hvis man tror, at sig Tvangsundervisning kunde blive frugtbringende ligeoverfor hjemmets Modvirkning, saa har man kun ringe Tanker om Forældres Magt over Børnene? Men at rive disse helt ud af Forældrenes Arme, det vilde dog vistnok selve Staten finde for strengt. Den kunde jo da med lige saa megen Ret indføre Trostvang paany og tvinge t. G. Jøderne til at lade deres Børn døbe. Naar Staten siger, at den ikke kan bære Ansvar for de Ulykker, der kan følge af Bankundighed, — hvor kan den da paatage sig Ansvar for en efter dens Mening falsk Tro, der jo — altsammen efter Statens Tro, skjønt Troen ej vedkommer Staten — vil gjøre vedkommende ulykkelige ej alene for Tid men for Evighed. Men hvor skal vi da ende? Der er intet andet for, end at give hver sit og lade Retfærdigheden ske fyldest — den skal nok af sig selv finde Vejen, naar den bare maa saa Lov at raade. Men lige saa lidt som Dje-medet helliger Midlet, lige saa lidt som Retfærd kan fremmes ved Uret, lige saa lidt kan Dplysning i Længden fremmes ved Tvang. Det vilde være Brud paa de guddomlige Loves Samklang, — men sligt er umuligt.

Det gjælder i Almindelighed, at, hvor man vil skjule et Misgreb ved et nyt Misgreb, afføder det første tit hundrede andre. Man kan blive ved ligesom, naar man vil slukke Ild med Halm — til sidst vil Sandheden dog træde des stærkere frem, og man vil saa Djuene op for, at man har gjort det modsatte af, hvad man vilde.

med følgende Ord: „Helt visst går England äfven i folkskoleväg en stor framtid till mötes, isynnerhet i jemförelse med de folk, der allt göres efter lagar och förordningar, men der icke det inre, verkliga lifvet alltid är starkare för det.“

Naar man derfor ser, at noget ikke kan stemme, maa man, ligesom i et Regnestykke, heller straks gaa tilbage for at finde Mistaget. Det kan tit være uhyre vanskeligt at opdage det, — og dog kan man med afgjørende Visshed sige, at det maa være der.

IV.

Folket.

„Iusinde høberlige, anselige, høje Personer ere Tjenere af Publikum. Dommeren, som bær Kongens fornemste Orden, Læreren paa Katedret og Prædikestolen, Feltherren og dens Soldater, alle ere Tjenere af Publikum, alle lønnes af dets Pung og opofre deres Tid til dets Tjeneste, og staa det til Ansvar for denne Tjenestes gode eller flette Paapasfen: ligemeget om en Monark eller et Senat eller et Parlament eller en Rigsdag repræsenterer det, Publikum er og bliver dog alle Tider Herren for alle de fornævnte og andre Slags Tjenere.“

(B. Abrahamson i „Kritiske Tanter“ 1772 S. 83.)

Stat, Kirke og Skole er til for Folkets Skyld, er dets Midler til sand Frihed, Tro og Dplysning; men Folket selv er igjen til for Guds Skyld, er et af Midlerne til at fremme hans Vilje. Ligesom det enkle Menneske, har et helt Folk sit Kald i Livet, sin Opgave at udrette i Verden; ellers var det ej blevet til. Hvo, som svigter sit Kald — Menneske eller Folk —, bortkastes som unyttigt Middel, og Gud vælger sig andre Redskaber af sin uendelige Mangfoldighed.

Det er derfor saa vigtigt, at Folket lærer at kjende sig selv og sin Opgave, — ja, det er vigtigt for hvert enkelt Medlem af Folket. Det vilde dog i denne Afhandling (om Statens, Kirkens og Skolens gjensidige Forhold) føre os for vidt nøjere at granske vort eget Folks særlige Opgave. Det maa være nok at nævne alle Folks fælles Formaal som: Guds Vilje, saaledes som ovenfor alle Staters, Kirkers og Skolers Formaal er fremsillede i Almindelighed.

Derimod kan det være af Bigtighed nogenlunde at klare os Folkets Grænser; ti, da jo baade Stat, Kirke og Skole er i Folket, og Folket i dem, har vi derved tillige klaret os disses Grænser.

Det er et meget almindeligt Mistag, at man sammenblander Folk og Stat, enten saaledes, at man lader Grænserne for en enkelt Stats tillige være et helt Folks Grænser, eller saaledes, at man kalder alt det for Folk, der ikke er Stat, som om Staten var noget udenfor eller ovenfor Folket.

Det er nærmest den førstnævnte Maade at slutte galt paa, som her skal modgaaes. Den sidstnævnte vil da falde af sig selv.

Den dybere liggende Aarsag til hint Mistag maa vistnok søges, dels i Statslivets Overbægt i vore Dage, hvorved man let fristes til at lade Staten være afgjørende Myndighed i alt, og dels i, at det endnu er saa kort siden, vi kom ud af Enevældets Svøb, hvorfor man med Rette har sagt om os og vor Samtid, at vi er kun frigivne, ikke fribaarne. Først en kommende Slægt kan saa en virkelig fri Tankegang; men vi allerede bør dog søge at nærme os den, saa vidt muligt.

At Grænserne for Folk og Stat ikke falder sammen, er klart for enhver, som vil se. Et Folk kan være delt i flere Stater, t. E. det tyske; en Stat kan omfatte flere Folk (eller Folkedele), t. E. Østrige. Men hvor finder vi da Midlet til at drage Folkets Grænser?

Er det Troen? Nej, samme Kirke kan strække sine Grene over flere Folk, t. E. den jødiske; samme Folk kan være delt i flere Kirker, t. E. det amerikanske.

Er det Oplysningen? Nej, Skolen er noget saa almenmenneskeligt, at det her ej engang vil være nødvendigt at opstille Efterdommer.

Men hvorledes skal vi da komme til klart Indsyn i, hvad der egentlig hører til en Folkeenhed? — ti, endnu ved vi kun, at hverken Enhed i Stat, Kirke eller Skole er det afgjørende.

Kunde vi kun opspore Guds Vilje? kunde vi bare finde nogle naturlige, guddomlige, Grænser?

Skulde vi dog ikke kunne sige, at et Folk er Samsundet af de Mennesker, som har faaet det samme særlige Kald af Gud? Men hvorpaa skal det kjendes, at Gud har ordnet det saaledes, at nogle Mennesker lever et nærmere Samliv end andre? Er der ikke et sælles Baand, som holder dem sammen, som gjør, at de har lettere ved at samvirke indbyrdes end med alle andre? Er der ikke et Tankebaand, som omslynger alle et Folks Medlemmer? Men skulde man da ej kunne paavise det sælles Tankeliv i en ydre Øtring?

Tanken ytrer sig jo i Sproget. Det er jo igjennem Sproget, at alle et Folks Medlemmer bliver istand til at udveksle Tanker og Meninger med langt større Lethed indbyrdes end med dem, der taler et fremmed Sprog. Sproget er jo Tankevejen baade i Stat, i Kirke, i Skole, kort sagt: i alt menneskeligt Samkvem. Men staar da de Mennesker, som kan udveksle Tanker alene ved Modersmaalets Hjælp, ikke hverandre nærmest? Og kan de ikke kaldes en naturlig, en sand Folkeenhed?

Er dette rigtigt, da er ogsaa Sprogets Grænser Folkets Grænser. Og Kjendetegnet paa, at to er Landsmænd vil være, at de kan udveksle Tanker uden at bruge noget fremmed Sprog dertil; Folkegrænserne vilde blive for snævre, hvis vi kun regnede de Mennesker for Landsmænd, imellem hvem aldeles ingen indbyrdes Sprogulighed var at finde. Den gjensidige Forstaaelighed maa afgjøre Grænsen.

Sproget viser sig da som et mægtigt Redskab i Guds styrende Haand, som det Redskab, hvormed han ordner Menneskerne i Folk¹⁾. Hvorledes man end udtyder Sagnet om Babels Taarn, Sprogenes Adskillelse, og Pinseunderet, Sprogenes Gjensamling, saa er de dog i alt Fald dejlige Billeder paa, hvad vi læser i selve Historien og ser lige for vore Øjne: oprindelig Sprogenhed sprede sig i Mangfoldighed, men, opløst i denne, atter samle sig til ny og bedre Enhed. Sproget kommer saaledes til at være Tankevej fra Menneskeslægtens første til dens sidste Tider.

Sproget er Tankens Klædebon, og vi tør derfor sikkert ved Folket mene alle de Mennesker, som deltager i et fælles Tankeliv ved det samme Sprog som Mittel. Og jeg

¹⁾ Efterat dette er skrevet, læser jeg i et Digt af Folkestjalden Mads Hansen (afsunget ved Sønderjydernes Landsfigning i Aarhus d. 4/7 1866) en Ytring om „de Grænser, som er sat af Gud“; det er jo igrunden ogsaa samme Tanke, som ovenfor er udviklet, naar det berøfter hebbet om disse sandeste Folkegrænser:

„Er Sprogets Klang og Aandens Mærke

Ej Grænsepæle vel saa stærke

Som dem af Stene og af Træ!“

Det er til enhver Tid de „naturlige Grænser“ i en bedre, højere Mening end den gangse.

har vel ikke nødvendig at tilføje, at jeg her ved „Tankeliv“ mener ikke et „tænkt Liv“, men et sandt Tankeliv, som ytrer sig eller vil og maa ytre sig baade i Ord og i Handling.

For at et Samfund af Mennesker skal kunne samvirke til et fælles Formaal, er det nødvendigt, at de maa kunne gjøre sig forstaalige for hverandre. Men heri ligger ombendt, at alle de Mennesker, som Gud har samlet ved et Sprog (der i sine Brydninger ikke foreter saa store indbyrdes Uligheder, at den gjensidige Forstaalighed hindres derved), at alle disse Mennesker — siger jeg — bør slutte sig nærmere sammen med hverandre og samvirke til alle store og gode Formaal, hvis endelige højeste Hovedformaal er Guds Vilje. Og til disse store og gode Formaal hører da, fremfor de fleste, de tre, hvorom Talen har været her, nemlig Statens, Kirkens og Skolens.

Indenfor Omraadet af samme Folk (ikke i den gængse Mening af Samundersaatte, men i den ovenfor udviklede Mening af Sprog- og Tankesfænder) bør der i Samvirkomheden for Kirkens Formaal, Tro, ikke spørges om de nuværende Grænser af de Stater, hvori Folket maatte være søndret; ligesaa lidt i Samvirkomheden for Skolens Formaal, Dplysning. Ej heller skal man, naar Løsenet gjælder Statens Formaal, Frihed, spørge om Meningsfællernes særlige Stats- eller Kirke-højhed o. s. v. Uden Hensyn til Staterne i Staten, Kirkerne i Kirken og Skolerne i Skolen skal enhver kun trostigt slutte sig sammen med dem, der paa lovlig Maade og med ærligt Sind kjæmper til samme høje Formaal, som en selv. Det er Billaaret, for at Guds Vilje kan ske, idet Staterne i Staten samles til en virkelig Folkestat, Kirkerne i Kirken til en virkelig Folkekirke og Skolerne i Skolen til en virkelig Folkeskole. Først da er Folket blevet en samlet Enhed, først da er det blevet „sig selv“ „med Bestemmelsens Mærke paa sin Bænde“, blevet som det „sprang i Guds Tanke frem“¹⁾. Før kan Folket ikke komme til at udføre sit Kald i Verdensudviklingen, det Kald, for hvis Skyld det er blevet til, det Kald, for hvis Skyld Gud har givet alle dets Medlemmer et Mittel i Sproget til gjensidig Forstaaelse, til fælles Kamp og til fælles Sejr eller Død.

¹⁾ S. Ibsen: Per Gynt, S. 242 og S. 257.

Der er vel endnu langt til det her opstillede Formaal, Folkets Forbilled. Men det første Skridt til at naa det er at fæste Blikket klart og sikkert paa det; og det er igrunden alt, hvad jeg i denne lille Afhandling kan faa Lejlighed til ret indstændig at bede mine Læsere om. Det andet Skridt skal være at granske den nuværende Tilstand; med andre Ord: at maale Afstanden fra det Sted, hvor vi er, til det, hvorhen vi skal; eller endnu bedre: at finde Retningen, hvori vi skal arbejde; ti Afstanden torde være umaalelig. Det tredje skal være at finde de formaalstjenligste Midler til at gaa frem i denne Retning. Men endnu staar mange Skridt tilbage; vi er endnu kun komne til Tanke og Ord, det vigtigste er dog Handlingen. Under Udførelsen taber man saa let Formaalet af Syne: det er det første, som man maa huske paa. Dernæst gjælder det at krydse imellem Tidens vekslende Binde og Strømme, at nytte enhver Lejlighed til at komme Formaalet nærmere paa rent lovlig Maade, kort sagt: uophørlig at øge Midlerne og minste Hindringerne, indtil Maalet naas.

Der er vist dem, som kunde have lyst at tilføje: „man skal vogte sig for at gaa for hurtig frem.“ Men denne Tilføjelse er aldeles unødvendig, naar man kun altid har det strengt lovlige for Øje, og dette er alt flere Gange bleven indskærpet ovenfor. Det er mærkeligt, at kun saa endnu har faaet Øjnene op for, at den eneste tilbageholdende Magt (Reaktion), som kan kræve at agtes, er Ejendomsretten. Selv den ravgaleste lovlig vedtagne Lov grunder paa en eller anden Maade et lovligt Ejendomsforhold, og dette skal og bør hævdes, indtil det igjen er hævet ad rent lovlig Vej. Alt det gale, vrangt og skjævt i vore nuværende Samsundsforhold er næsten uden Undtagelse knyttet til Ejendomsret i videste Mening. Enhver Ændring til det bedre maa derfor ske ad lovlig Vej, og tillige imod fuldt Bederlag til alle, som lider Tab ved Ændringen. Kan man tænke sig nogen sejere „Reaktion“ at kæmpe imod end Ejendomsretten, som dog er en virkelig Ret, hvilken man ikke ustraffet kan krænke? At nærme sig et Formaal ved at krænke Ejendomsretten er det samme som at gjøre et Skridt frem i dette Øjeblik for i det næste at blive drevet to tilbage. Vilde kun vore mange Tilbagekridts- og Stillestandsmand lære at indse, at Ejendomsretten er den eneste naturlige tilbageholdende Magt, da torde

man haabe, at de vilde oygive den unaturlige Modstand, som kun grunder sig paa, at „man ikke maa gaa for hurtig frem“, — en Modstand, hvorved de tit frister svage og utaalmodige Sjæle til at frænke Gjendomsretten. Og hele Folket vilde da skride baade jævner, sikrere og hurtigere fremad imod det Maal, som Gud har kaldet det til at nærme sig uden Ophør.

Men det sikreste Middel til, at Folket skal kunne vorde Folk i Ordets højeste og fyldigste Mening, — det er dog, at hver Mand i Folket bliver i Sandhed frihedsfindet, troende og oplyst. Da „enhver er sig selv nærmest“, bør enhver, Mand eller Kvinde, arbejde først paa sin egen Udvikling i disse Retninger (de kan aldrig naas saaledes, at der intet er tilbage at gjøre). I og med det samme vil han faa Kjærlighed til Frihed, Tro og Oplysning og Lyst til at udbrede videre, hvad han selv har faaet faa kjært. Da vil efterhaanden ogsaa flere og flere Arbejdere mælde sig for at bygge med paa Stat, Kirke og Skole. De er alle tre til for hele Folkets Skyld, og hele Folket maa være med at bygge dem, hvis Bygningerne nogensinde skal naa at faa Rum med Frihedens friske Luft, Troens Barme og Oplysningens klare Dag til alle — og ikke til et Flertal alene.

Idet Folket selv bygger sin egen Stat, Skole og Kirke, bygger Folket sig selv, — og det vorder, hvad en nordisk Skjald¹⁾ sang for syvti Aar siden, „ett förbund, som endast drömmedes än:

Ej spelt af politiken mellan trälar,
som sammanfläta sina bojor blott;
men fäst af vettet mellan fria själar,
som samfällt verka för allt sannt och godt.“

1) F. M. Franzén i „Svea till Dana“.

